

Asiaansassa ei ole usein
kirjotettua maailman
salotata. On ollut tar-
peksi alittaa omakin
lajitoken melkeissä.

Vietnamin sodan aikana
laulettiin "Vietnam sinun
sydämeesi". Tässä juu-
lasi syntyvän monta laulua
salvatorista, joka on
tyyriä vankia kormaa-
se samantyylinen USA:n huo-
lehtijon kuin Vietnam
aliansan.

Vapaustalouden vastuu-
tallia on sama vaimo
rukljana. Nixon vain on
vaimonut heidänin
Verilyy salvdorissa
on jo käynnissä.

Maailman solidaarisuus
suosi Vietnamin voit-
toon.
Salvdor, Hambis...
MAAILMAN MAIDAN
SYDÄMIMME

Asiasana 2/81

- 3
- 4
- 7
- 10
- 15
- 18
- 23
- 25
- 26
- 28
- 31
- 32
- 35
- 37

siisäro
 kohenjohtajan palata
 Nieretit merkonomi koulutuksesta
 kuonva mieviusus
 Linton Kwezi Johnson, mies paikallaan
 Viides peli
 Bonifatis julkias
 YIA käytännössä
 Kevytelkkaus
 Teatus sin-fonis laulus
 Olvitha Galoes oytas
 Jukkiusmaa
 Tukkimurtoy on ei sekella
 heijaid R-klookeihin
 ajantappolista

KIRJASTOTIETEEN JA INFORMA-
TIKAN OPISKELIJOIDEN AINE-
JÄRJESTÖ UDK RY:N ÄÄNEN-
KANNATTAJA

TOIMITUKSEN OSOITE:
NEKALANTIE 52 C 3
33800 TAMPERE 80

TOIMITUS:
 MARIANNE AHLSTEN
 JUHA HAKALA
 AULI KAARTINEN
 RIITTA KARKI
 IIRA PELTONEN (VASTAAVA)
 ULLA PIHLAJA (MER)
 JUHA PIKKULA
 JUUKKA TAMMILEHTO
 PETRI VESTELIN
 MEMU VILVAKAINEN

VUOSIKERTA 86 MK
IRTONUMERO 8 MK

PAINOPIIKKA
 DOMUS-OFFSET OY
 TAMPERE 1981
 ISSN 0356-0139

30 SIVULLAAN
 KOKO KÄYNNIN VÄLITÄÄ
 Kevyitä tarjouksia
 KOKOALUSTUKSITA
 Kivijohdattomia

ASIASANA 2/81 8. VSK.

KIRJASTOTIETEEN JA INFORMA-
TIIKAN OPISKELIJOIDEN AINE-
JÄRJESTÖ UDK RY:N ÄÄNEN-
KANNATTAJA.

TOIMITUKSEN OSOITE:

NEKALANTIE 52 C 3
33800 TAMPERE 80

TOIMITUS:

MARIANNE AHLSTEN
JUHA HAKALA
AULI KAARTINEN
RIITA KÄRKI
IRJA PELTONEN (VASTAAVA)
ULLA PIHLAJA (VIER.)
JUHA PIUKKULA
JUKKA TAMMILEHTO
PETRI VESTELIN
MEMU VILJAKAINEN

VUOSIKERTA 35 MK
IRTÖNUMERO 3 MK

PAINOPAIKKA:

DOMUS-OFFSET OY

TAMPERE 1981

ISSN 0356-0139

Prakkaus-
kertomusten
kuultainen lukemista
SISÄLTÄÄ TÄNÄÄNKIN
36 SIVULLAAN
monta erittäin viihdyttävää,
keväästä kertomustal-
HOPEALUSIKOITA
kilpailupalkintona

Asiasanassa ei ole usein kirjoitettu maailman asioista. On ollut tarpeeksi aihetta omankin laitoksen melskeissä.

Vietnamin sodan aikana laulettiin "Vietnam sinun sydämeesi". Tänään luulisi syntyvän monta laulua Salvadorista, joka on täyttä vauhtia kokemassa samanlaisen USA:n huolenpidon kuin Vietnam aikanaan.

Vapaustaistelun vastustajilla on sama varma tukijansa. Nixon vain on vaihtunut Reaganiin. Verilöyly Salvadorissa on jo käynnissä.

Maaailman solidaarisuus auttoi Vietnamin voittoon.

Salvador, Namibia...

MAAILMA MEIDÄN
SYDÄMIIMME

ip

SISÄLTÖ

Puheenjohtajan palsta	3
Mietteitä merkonomi koulutuksesta	4
Kuokuva tulevaisuus	7
Linton Kwesi Johnson, mies paikallaan	10
Viides peli	15
Bonifatia lukiessa	18
YYA käytännössä	23
Näyteikkuna	25
Taattua Slam-fonia laatua	26
Oltihin Oslossa opissa	28
Julkilausuma	31
Tutkimustyön ensi askelia	32
Delysid R-kioskeihin	35
Ajantappolista	37

mietteitä merkkonomi- koulutuksesta

Muistiossa kirjastoalan keskiasteen koulutuksesta Ritva Sievänen-Allen, entinen professorimme, kirjoittaa v. 1976

Kun kirjastoalan keskiasteen koulutusta ryhdyttiin maassamme suunnittelemaan, tuntui aivan luonnolliselta ratkaisulta koulutuksen sijoittaminen kauppaoppilaitoksiin. Koska ratkaisu oli eräällä tavalla selviö ammattikunnan keskuudessa, sitä ei erityisesti mitenkään perusteltu.

Sievänen-Allenin mielestä lisäperusteluiksi kelpaavat mm. seuraavat asiat

- kirjastotyöhön liittyy runsaasti hallinnollisia tehtäviä, joista osan suorittavat korkeamman ammatillisen koulutuksen saaneet henkilöt, osan taas alemmanasteisen koulutuksen saaneet henkilöt: kirjastoapulaiset. Kauppaoppilaitokset kouluttavat paitsi kaupallista, myös hallinnollista henkilöstöä. Myös tältä osin kaupallinen koulutus sopii lähtökohdaksi.

- kirjastot luokitellaan yleensä laitoksina hallinnollisiksi yksiköiksi, ja ne eroavat siten esim. opetusta antavista yksiköistä.

Kaupallinen koulutus on koulutusta nimenomaan palveluammatteihin. Yhdysvalloissa, jossa kirjastoalan koulutus on pisimmälle ehtinyttä sekä laajuuden että tason puolesta, on ollut tapana luonneta kirjasto liikelaitoksen tapaiseksi muuten, paitsi ettei kirjasto toiminnallaan tavoittele taloudellista voittoa. Useat kirjaston toimintamuodoista ovat samantapaisia kuin kaupallisen elämän toimintamuodot:

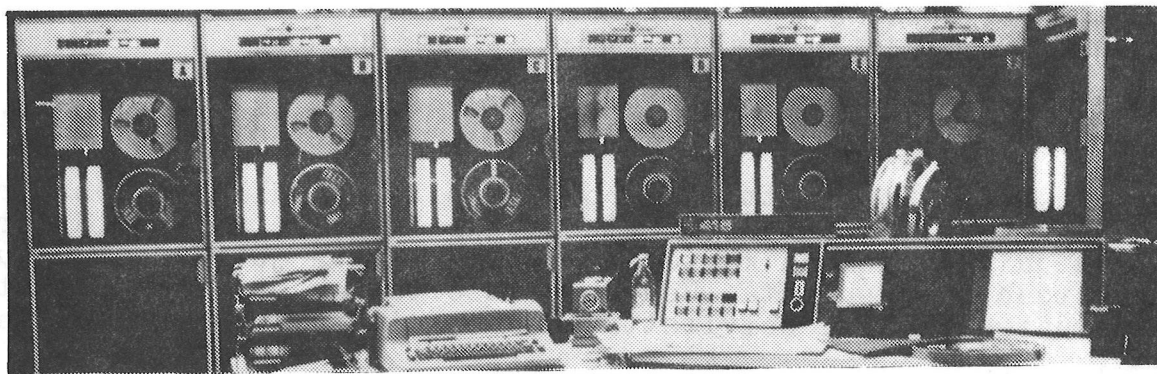
Kirjastoalan keskiasteen koulutus on aloitettu suunnittelemattomasti. Koulutuspaikkoja ja aloituspaikkoja lisätään, mutta tavoitteet ovat asettamatta. Mitä tuleville kirjastomerkkonomeille opetetaan ja millaisiin tehtäviin he sijoittuvat kirjastoissa?

Suunnitelmien mukaan kirjastomerkkonomit sijoittuvat avustaviin ja muihin tehtäviin, mutta mitä ovat nämä muut tehtävät? Tulevatko merkkonomit apulaisiksi, amanuensseiksi vaiko alle 15.000 asukkaan kuntien kirjastonhoitajiksi, mitä myös on kaavailtu? Tätä eivät tiedä myöskään itse merkkonomit.

Mikäli he sijoittuvat amanuensseiksi, "keskiasteen kirjastonhoitajiksi" olisi se kuntien kannalta edullista: 3-vuotisen merkkonomikoulutuksen saaneen kirjastonhoitajan palkkaus olisi matalampi kuin yliopistollisen koulutuksen saaneen, varsinkin kun paine akateemisen loppututkinnon suorittaneiden kirjastonhoitajien palkkauksen parantamista kohden kasvaa. Ja mikä sitten loppujen lopuksi oikeastaan on edullisinta?

Kirjastotieteen ja informatiikan laitoksen tutkinnonuudistustyöryhmän väliraportissa on todettu, että kirjasto- ja informaatio- palvelualan nopean kehityksen vuoksi asioita 10-20 vuoden kuluttua hoitavien on saatava pikemminkin hyvä teoreettinen ongelmanratkaisu- valmius kuin pelkkien teknisten taitojen hallintavalmius. Mielestämme nykyinen merkonomikoulutus ei tällaisia taitoja pysty antamaan. Toinen asia on sitten, jos merkonomit sijoittuvat nykyisiin apulaisten tehtäviin. Mutta siinäkin työssä he toki tarvitsisivat tietoa kirjaston yhteiskunnallisesta merkityksestä, tietoa jota he eivät ainakaan nykyisen koulutuksensa puitteissa saa. Koulutusta ei myöskään ole suhteutettu nykyisiin apulaisten tehtäviin, eikä alan työvoimatarpeesta tulevaisuudessa ole tehty minkäänlaista kartoitusta.

Väärinkäsitysten välttämiseksi todettakoon, etteivät kirjastotieteen ja informatiikan opiskelijat halua hyökätä valmistuvia kirjastomerkonomeja vastaan. Kukapa ei haluaisi itseään kouluttaa, eikä ole merkonomien itsensä vika, että tilanne on tällainen. Kritiikkimme kohdistuu koulutuksen suunnittelemattomuuteen ja sisältöön - ei pelkästään merkonomikoulutukseen vaan myös omaamme. Ensimmäiset kirjastomerkonomit valmistuvat Seinäjoelta tänä keväänä. Ritva Sievänen-Allenin "ajamat aatteet" ovat siis toteutuneet, mutta kuka vastaa seurauksista?

Kaiken kaikkiaan Kirjastoseuran Opetusministeriölle osoitetun henkilöstöasiakirjelmän kohta 4 ilmaisee mielestämme asian lyhyesti ja ytimekkäästi.

Kirjastonhoitajakoulutusta edellyttävien virkojen kelpoisuusehdot tulisi uudistaa valtakunnallisen korkea-asteen koulutus uudistuksen mukaisesti. Kaikkien kirjastonhoitajan (ja nykyisen kirjastoamanuenssin) virkojen peruskelpoisuusvaatimukseksi tulisi asettaa korkeakoulujen uuden tutkintojärjestelmän mukainen perustutkinto (aikaisempi ylempi korkeakoulututkinto), johon sisältyy tai jonka ohella on suoritettu kirjastotieteen ja informatiikan yleis- ja aineopinnot (aikaisemmin cum laude approbatur-arvosana). Uudet vaatimukset eivät kuitenkaan saa vaarantaa aikaisemmin alemman korkea-asteen tutkinnon (kirjastotutkinnon) suorittaneiden kirjastonhoitajien asemaa, vaan heidät olisis jatkuvasti katsottava kelpoisiksi virkoihin, joihin he ovat saavuttaneet kelpoisuuden ennen muutosta.

Vastaavasti tulee kirjastoapulaisten virkoihin asettaa kelpoisuusehdoksi alan keskiasteen koulutus, joka kuitenkin on korvattavissa ennen muutosta hankitulla kirjastoalan työkokemuksella.

Kelpoisuusehtojen lisäksi tulisi pikaisesti ryhtyä kirjastohenkilöstön virkanimikkeiden kokonaisuudistukseen. (Kirjastolehti 2/81 (s.94))

6.

tal-hallista teologiseen

Ritva Sievänen-Allen kirjoittaa muistiossaan myös akateemisesta koulutuksesta

koulutuksen
sijoituspaikaksi ajeltiin alunpitäen Tampereen yliopiston taloudellis-hallinnollista tiedekuntaa. Koska tämä tiedekunta oli kuitenkin juuri voimakkaasti laajentunut, kirjastotieteen ja informaatiikan oppituoli voitiin helpommin sijoittaa yhteiskuntatieteelliseen tiedekuntaan/

Toisin kuin ajatukset merkonomien koulutuksesta tämä ei tunnu otta-
neen tulta, vaan korkeakouluneuvosto käsitellessään korkeakoulujen
KT-suunnitelmia vuosille 1982-86 lähinnä uusien kehittämishankkei-
den osalta antaa yliopistoille ja korkeakouluille tiedoksi seuraava-
vanlaisia ajatuksia.

Kannanotto on jaettu päälohkoihin, joista 1. on

PÄÄALA I Humanistinen ja teologinen ala

Uskomatonta, mutta totta tämä pääala pitää sisällään myös kirjasto-
alan koulutuksen. Uutta koulutuspaikkaa kaavaillaan tällä kertaa
Ouluun ja perusteluna käytetään vanhaa tuttua juttua syrjäseutujen
kirjastonhoitajapulasta. Neuvosto itse toteaa, että eri vaihtoehdot
on perusteellisesti selvitettävä ennenkuin päätöksiä asioista teh-
dään.

Hyvä, hyvä! Mielestämme perusteluja kaipaavat ainakin seuraavat
asiat

- minkälaiseen tiedekuntaan kirjastotiede oman tieteenalansa käsi-
tyksen mukaan kuuluu?

Mielestämme tällöin karsiutuvat kaikki muut paitsi yhteiskuntatie-
teellinen tiedekunta. Oulussa sijoitettaisiin humanistiseen ja
yhteiskuntatieteellisten aineiden osuus koko yliopistossa on vähäi-
nen.

- onko ylipäätään tarpeellista hajottaa entisestäänkin vähäisiä
resursseja?

Jos ja kun kirjastonhoitajia ei ole riittävästi, miksi ei yksin-
kertaisesti lisätä resursseja Tampereella, jotta vuosittaista si-
säänottoa ja sitä kautta valmistuvien kirjastonhoitajien määrää
saataisiin kasvatettua.

I.P. & M.V.

s.25
→

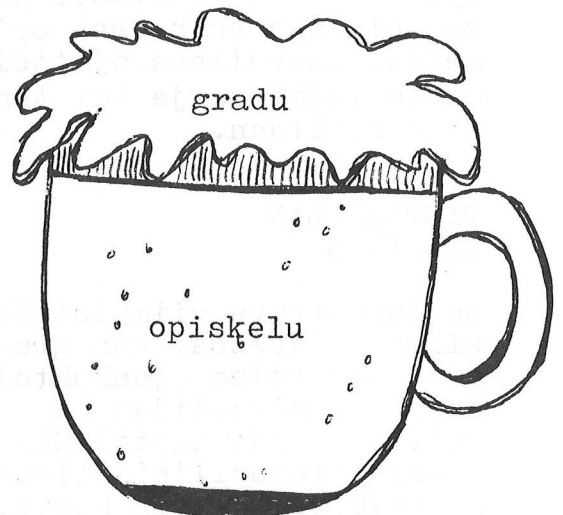
KUOHUVA TULEVAISUUS

Maisteri Jaana Venkula Helsingin yliopistosta on ohjannut opiskelijoita gradun tekoon liittyvissä ongelmissa jo muutamia vuosia. Alunperin valtiotieteilijöille tarkoitettu kurssi kiinnosti muidenkin tiedekuntien opiskelijoita ja tänä keväänä on lähdettykin ratkomaan ongelmia tieteidenvälisestä näkökulmasta, ainekohtaisia kysymyksiä ei enää käsitellä. Ohjauksen tavoitteena on tukea eri laitosten antamaa tieteellisen tutkielman ohjausta, auttaa opiskelijaa muodostamaan kokonaisnäkemys tutkimistyön käytännöllisestä luonteesta sekä yleensäkin yliopisto-opiskelusta.

Jaana Venkula vieraili Tampereella 3.3. puhumassa gradun tekemisen keskeisimmistä kysymyksistä. Paljota ei kahteen tuntiin mahtunut, pitihän siihen sisällyttää noin 40-tuntisen kurssin tärkeimmät asiat, mutta olipa kuitenkin mielenkiintoinen ja ajatuksia herättävä esitys.

SYVÄLLISEKSI,
KIUSALLISEKSI
JA HAUSKAKSI

työksi luonnehti Jaana Venkula gradu-tutkielmaa. Heti alkuun hän painotti muiden opintojen gradua tukevaa asemaa: yleensä suoritetaan muut opinnot ja sitten puurretaan ypöyksin ja höyrypäisenä gradun kimpussa. Venkulan mukaan tämän tapainen menettely ei ole ollenkaan paras, paljon järkevämpää on suorittaa viimeisiä tenttejä gradunteon ohella.

opiskelijan tuoppi
(© J.Venkula)

OMA AJATTELU

gradua kyhättäessä on tärkeämpää kuin kaikki faktatiedot yhteensä. Gradu ei synny pelkkiä faktoja koamalla. Jaana Venkula totesi opiskelusta yleensäkin puuttuvan kokonaisvaltaisuuden, opiskelun tarkoituksena nähdään mahdollisimman monien opintosuoritusten kerääminen opintokirjaa varten. Ei ole siis ihme, että graduvaiheessa menee sormi tai useampiakin suuhun.

Gradu on oppimisprosessi. Opiskelijan on opittava hahmottamaan asioita kaiken muun tiedon seasta. Tätä haittaa jo opiskelun alusta lähtien omaksuttu epätarkoituksenmukainen opiskelutapa. Kokonaisvaltainen näkemys olisi saavutettava jo varhaisessa vaiheessa opiskelua, luovuttava ajattelemasta luentosarja tai tentti kerrallaan.

TIETEENALAN TRADITIO

on tunnettava viimeistään siinä vaiheessa, kun gradun teko tulee ajankohtaiseksi. Opiskelijan on opittava myös käyttämään alansa tieteellisiä tietoja hyväksi. Hyvin harvoin graduissa esitetään mitään uusia ja mullistavia tietoja, eikä se ole tarkoituksaan.

Tieteen teorian lisäksi on hyvä omata tietty mielikuva tieteen tekemisestä ja tutkimusmenetelmistä, niin yleisistä kuin erityismenetelmistäkin. Venkula korosti, että yliopistossa olisi opetettava deskriptiivistä metodologiaa, toisin sanoen toimintamenetelmiä. Työprosessi koostuu sekä käytännöllisistä työskentelymenetelmistä että luovasta työstä - siis ajattelusta.

Gradua suunniteltaessa otetaan kantaa myös tieteenfilosofisiin kysymyksiin, joko tietoisesti tai tiedostamatta. Esiin nousee esim. ajatus, mitä tieteellinen työ oikein on ja mihin oma työ tulee tieteen kentällä sijoittumaan.

AIHEEN RAJAAMINEN

saattaa olla ahdistavaa monelle opiskelijalle. Aiheen löytäminen ja sen ratkaiseminen on jo osa ongelmanasettelutyötä, sanoi maisteri Venkula. Professorilta kannattaa mennä kyselemään neuvoa, mutta on hyvä ilmoittaa etukäteen tulostaan, sillä tuskin professorilla heti on mielessään sopivaa aihetta. Gradun aiheen rajaamiseenkin on olemassa apuvälineitä, niiden avulla ja tietenkin itse pohtimalla ongelma varmasti ratkeaa.

YHTEINEN GRADUOHJAUS

osoittaa opiskelijalle laajan lähestymistavan gradun tekemiseen. Ohjauskurssilla painotetaan mm. gradun merkitystä oppimisen välineenä, sen yhteyksiä muuhun opiskeluun, muiden opintojen ajoittamista ja yhteyksiä työelämään. Siinä missä professori näkee gradua tehtävän arvon vuoksi, miettii opiskelija aiheensa merkityksettömyyttä työn saannin kannalta. Kurssi paneutuu myös esim. teorian ja empirian kysymyksiin. Opiskelijalle selvitetään hyvän teorian tärkeyttä ja ajatuskehikon keskeisyyttä, jotta olennainen pys-

tyttäisiin löytämään. Perusopetuksen tarkoitusta korostetaan, on osattava koordinoitusti palata opiskeltuun. Gradua tehdessä on osattava käyttää erilaisia apuvälineitä tietoaineksen kokoamisessa, tarkoitus ei ole kuormittaa omaa päätä kaiken muistitiedon keräämisellä, vaan säästää se ajatteluun.

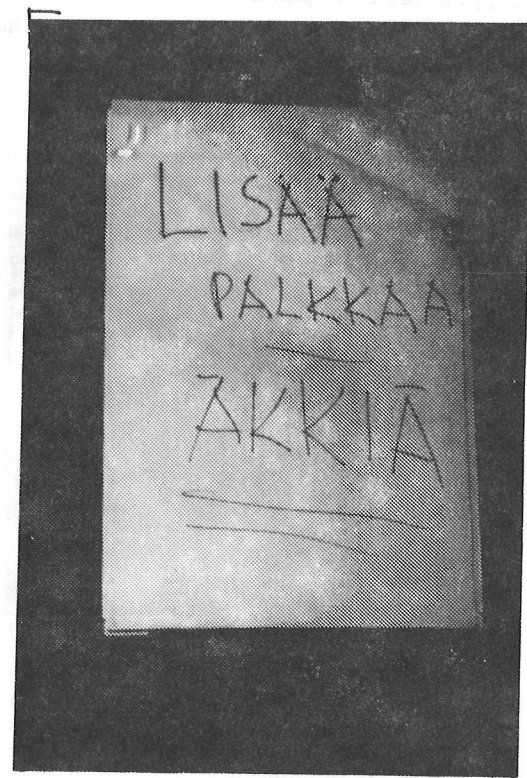

M.A.

YHDISTYTÄÄN. MURSKATAAN
VANHA VALTA.

KESKUSTELUTILAISUUS AY -
ASIOISTA KE 25.3 KLO 18
ATTILA SEM. HUONE 609.

ITSEÄÄN KEHUVIA PAMPPUJA
EI OLE PAIKALLA, VAAN
RIVI AY-AKTIVEJA.

LINTON KWESI JOHNSON -MIES PAIKALLAAN

Linton Kwesi Johnson on ihan tavallinen ihminen, MUTTA hän on NEEKERI. Ja on hän paljon muitakin: musta aktivisti, runoilija, laulaja, lehtimies, oppinut, kirjastonhoitaja. Sanalla sanoen taistelija ja elämäänsä kokonaisena silmästä silmään elävä ihminen. Miten niin? kysyy hämmästyneet lukija.

Linton syntyi 1952 Clarendonissa Jamaikalla. Kun alusmaa ei kyennyt lapsistaan huolehtimaan ja kun emämaa tarvitsi halpaa työvoimaa tekemään likaiset työt, syntyi melkoinen muuttoliike Englantiin kaikista sen siirtomaista. Johnsonit muuttivat Lontooseen kun Linton oli 9-vuotias. Lintonia onnisti, hän kävi koulunsa ja pääsi Lontoon yliopistoon, jossa suoritti loppututkinnon pääaineenaan sosiologia. Mitään valkoperseiden hännystelijää hänestä ei kuitenkaan tullut.

LINTON KWESI JOHNSON: Poet and political activist, LKJ's 'Dread Beat An' Blood' ('78) and 'Forces Of Victory' ('79) heralded a new level of social consciousness in reggae lyricism. With Dennis Bovell in the vanguard of the new UK reggae.

BASS CULTURE

Linton Kwesi Johnson tunnetaan parhaiten reggaelevyistään. Reggae on jamaikalaisista popmusiikkia, joka on 60-luvun soul vaikutteisesta menostaan kehittynyt varsin omaperäiseksi, uudeksi mustan musiikin lajiksi. Se on hyvin tunnettua myös Jamaikan ulkopuolella, ennenkaikkea Englannissa, jossa sitä lähinnä mustat, joilla on karibialaiset sukujuuret myös soittavat. Väittäisin, että reggae on tällä hetkellä mustien ominta ja voimakkainta musiikkia.

Reggaen nousuun ja kehittymiseen itsenäiseksi kulttuuriksi on vaikuttanut siihen kiinteästi liittyvä rastafarismi, Jamaikalla syntynyt uskonnollinen liike, joka on muodostanut uskomuksensa Raamattua omalla tavallaan tulkiten. Muitakin kuin rasta sanoituksia reggaesta löytää; vanhoista vapaustaisteliijoista, ennenkaikkea Marcus Garveysta, kertovia lauluja, ghetto- tai kaivostyökuvauksia ym. Mutta näihin on syvä uskonnollisuus usein sekoittunut, joten vaatimusta yhteiskunnallisesta toiminnasta on esitetty harvoin. Reggae/rasta-liike on kuitenkin luonut voimakkaan mustien oman kulttuurin, eikä musiikki ole sen ainoa ilmenemismuoto.

LKJ:n suhde tähän kulttuuriin ei ole yksiviivainen. Toisaalta hän on ottanut omakseen reggaen; musiikin ja rytmin. Toisaalta hänen sanoituksistaan/runoistaan puuttuu kaikki uskonnollinen hömpötys, ja tilalla on yhteiskuntakritiikki ja toiminnan vaatimus. Johnson ei täysin kiellä rastafarismia, ehkä sen vuoksi, että hän näkee sen osana mustien omaa kulttuuria ja koska hän pitää sitä eräänlaisena historiallisena välilvaiheena.

"Liike edustaa tiettyä vaihetta sorretun Jamaikan tietoisuuden kehityksessä ja se luo henkiseen ja kulttuuriseen pohjan, jolta aloittaa kamppailu vapaudesta".

"Muusikot ovat reagoineet Jamaikan yhteiskunnallisiin muutoksiin, tuoden uusia paineita ja jännitteitä musiikkiin, ilmaisten hengellisesti sorron ja kapinoinnin historiallisen kokemuksen".

POET AND THE ROOTS

Johnson aloitti runoilijana. 1974 ilmestyi hänen ensimmäinen runokokoelmansa *Voices of the Living and the Dead*, -75 *Dread, Beat and Blood* ja tänä vuonna *Inglan is a Bitch*. Hänen runonsa liikkuvat pääasiassa kolmessa aihepiirissä 1) mustien vapaa-ajan vietto, riennot, hauskanpitäminen, yhdessäolo 2) olot joissa mustat Englannissa asuvat ja heidän sisässään olevat tunteet 3) muutoksen ja oman toiminnan välttämättömyys ja usko mustien voimaan.

Runot tuntuvat hätkähdyttävän väkivaltaisilta, mutta ovatko ne sen väkivaltaisempia kuin olot, joissa mustat elävät? Ne kertovat lähietäisyydeltä todellisuudesta, joka on meille välittynyt tiedotusvälineistä, kirjoista ym. (jos on). Meidän kuvamme saattaa olla suhteellisen oikeakin, mutta se on kaukaa, syrjästäkatselua. Lintonin runojen lukeminen tuo tuohon kuvaan lihan ja veren makua ja sydämen sykettä.

Dread, Beat and Bloodista on sanottu, "se on ehkä meidän runoilijoidemme tärkein kommentti mustien tilanteesta Englannissa. Sen merkitys on siinä, että nämä runot puhuvat ihmisille suoraan, välineellä joka ei vääristele kokemuksia, jotka he haluavat ilmaista: kokemuksia joilla on merkitystä jokaiselle mustalle Englannissa. Kokemuksia, jotka kuvaavat tämän päivän yhteiskunnassa tunnetun tuskan ja turhautumisen vaikutuksia. Mikään määrä lehtimiesten ja sosiologien puheenvuoroja ei voi puhua kokemuksistamme niin kuin nämä runot".

Linton *Kwesin* runoissa on reggaen rytmi. Hän sanoo, että runoa kirjoittaessa hän tekee sen reggaen rytmiin. Ja totisesti nämä runot taipuvat laulettaviksi, rytmi on runon sisässä.

YOUT SCENE

last satdey
I neva dey pan no faam,
so I decide fe tek a walk
doun a BRIXTON,
an see wha gwane.

de bredrin dem stan-up
outside a HIP CITY,
as usual, a look pretty;
dem a laaf big laaf
dem a talk dread talk
dem a shuv an shuffle dem
feet,
soakin in de sweet
MUSICAL BEAT.

but when nite come
policeman run dem dung;
beat dem dung a grung,
kick dem ass,
sen dem pass justice
to prison walls of gloom.

but de bredda dem a scank;
dem naw rab bank;
is packit dem a pick
an is woman dem a lick
an is run dem a run when
de WICKED come.

runosta
TO SHOW IT SO

what a burnin inna man flesh
wid a whorlin an a turnin
giddy in de head
when de snap whey ring out
crack as dough of bone
at de flight of whip as lash
slash flesh...
O dat it shud be so kanstant!
why mus de stings everlastin
stay be so?

Musta kulttuuri korostuu myös siinä, että runot on yleensä kirjoitettu jamaikalaisien englantilaismurteella patoisilla. LKJ: "Asiat joista kirjoitan ja tapa jolla ne sanon on tulosta jännityksestä Jamaikan Kreolin ja Jamaikan Englannin välillä ja edellisten ja Englannin Englannin välillä. Ja kaikki tuo johtuu siitä, että minut on kasvatettu kolonialistisessa yhteiskunnassa ja sitten tuotu elämään ja kylmään koulua Englantiin. Jännite kasvaa. Sen näkee kirjoituksissa. Voit kuulla sen. Ja vielä: runoni voivat näyttää litteiltä kirjan sivuilla. No, se johtuu siitä, että ne ovat itse asiassa suullisia runoja. Ne on ehdottomasti kirjoitettu luettavaksi ääneen yhteisössä".

En ole kuullut Lintonin lausuvan runojaan, mutta laulettuna ne ovat äärimmäisen sulavia, ovelasti rytmitettyjä loruja. Hänen laulunsa on jotain runon ja laulun välimailta. Niissä kuuluu varmuus siitä, että oikeutettu taistelu on voitettavissa: ei sokeaa hillitöntä vihaa, ei myöskään silmät sulkevaa apaattista alistumista.

REGGAE SOUNDS

Musiikki on jäntevää. Orkesterin johtajana on englantilaisen reggaen päävelho Denis "Blackbeard" Bovell, saundin näkyvin osa on Vivian Weathersin omalaatuisesti kähisevä basso, joka saa hartiat kihelmöimään (ihan totta). Musiikki on suhteellisen kokeilevaa, se on selvästi reggae-pohjaista, mutta reggaen ilmaisuskaalaa pyrittään ennakkoluulottomasti laajentamaan.

LKJ:n rytmitettyt ja vakaalla äänellä esitetyt vokaalit ja taustojen rytmi-ilottelut ja jäntevä pomotus loksahtavat upeasti yhteen. Kwesi Johnson pyrkii levyillään kehittämään reggaesta entistä selvemmin mustaa kulttuuria. Ja mustaa kulttuuria, joka vastaisi nykyajan olosuhteita ja kokemuksia ja olisi mahdollisimman riippumaton myynti-intresseistä.

Levyjä Linton on tehnyt neljä. Poet and the Roots nimellä Dread, Beat and Blood. Omalla nimellään Forces of Victory, Bass Culture ja LKJ in Dub. Hiljakoin hän perusti oman levy-yhtiön.

INGLAN IS A BITCH

LKJ:n henkilön tärkein piirre on hänen poliittinen toimintansa mustana aktivistina. Runoissaan ja musiikissaan Johnson ei esitä mitään syvällistä yhteiskunta-analyysia, lieneekö se edes ko. taiteessa mahdollista. (M.A. Numminen on kyllä yrittänyt, mutta kuulostaisi pikemminkin koomiselta, jos LKJ kävisi laulamaan patoisilla pääomaa tai imperialismi kapitalismin korkein vaihetta.) Hänen taiteensa arvo on siinä, että se on taidetta, kulttuuria ja se kuvaa tai kartoittaa mustien tilannetta Englannissa. Hän itse pitää taiteen tekemistä poliittisen toiminnan osana, mikä ei luonnollisestikaan taiteen arvoa vähennä. Pikemminkin päinvastoin, onhan näin helppoa tarkistaa eräs hyvän taiteen tunnusmerkki, se että se on "rehellistä, oikeata, totta", katsomalla pitääkö puheet ja teot kutinsa.

Johnson näkee mustat osana työväenluokkaa sen sorretuimpana ja vallankumouksellisimpana osana. Hänen mielestään valkoisen ja mustan työväenluokan edut ovat yhtenevät, ihon väri ei ole sorron pohjimmainen syy. Mutta mustilla on myös oma anti-kolonialistinen taistelunsa joka jatkuu Englannissakin. He eivät tarvitse holhousta ja vain he itse voivat viedä voittoon tämän taistelun.

Fasististen saapaspoikien (boot boys) ja poliisien väkivaltaan mustat vastaavat väkivallalla. Mustien(tai värillisten) asemaa voidaan parantaa lähinnä heidän omalla toiminnallaan, tarvitaan mustien omia organisaatioita. Ainoa tapa poistaa perustavat epäkohdat on kuitenkin koko työväenluokan yhteinen taistelu.

"... them will side with the oppressor when the going get rough/side with the oppressor when the going get tough/them the black petty bourgeois ... them seek positions off the backs of blacks/seek promotion off the backs of blacks/them the black petty bourgeois ... them run off their mouths and shout all about/but when it time to attack them have to dress back ... and the black working class on the rage ..."
 ("De Black Petty Booshwah"
 © Linton Kwesi Johnson)

NO OFFENCE
FREE
DARCUS
HOWE

Linton Kwesin oma poliittinen toiminta keskittyy Brixtoniin, Lontoon mustien asuma-alueeseen. Siellä toimii Race Today - kollektiivi, joka toimittaa mm. saman nimistä lehteä. LKJ kirjoittaa lehteen arvioita poliittisesta tilanteesta ja mustien kulttuurista. Race Today harjoittaa kaikkinaista agitaatiota ja herättelyä: he ovat mukana jokavuotisten suurten karnevaalien järjestelyissä, joka on pikeminkin mielenosoituksen luonteinen. (Voitivat muuten siihen liittyvän kilpailun 1979 Emiliano Zapataa esittelevällä ohjelmallaan). Tai ajavat paikallisen Youth Clubin demokratisoimista. (Näiden Clubien merkitys ei meikäläiselle ole valjennut, mutta ei se ainakaan mikään biljardi- ja pingikerho ole). Ovat organisoimassa lakkoja. Eräs tärkeimpiä tehtäviä on poliiseilta suojautuminen. Uusi SUS-laki joka antaa poliiseille mahdollisuuden pidättää epäilty henkilö ilman perusteita tai todisteita on johtanut mielivaltaisten pidätysten ja poliisiväkivallan lisääntymiseen. Esim. Race Todayn päätoimittaja Darcus Howe on ollut pidätettyjä tekais- tuilla syytteillä. Konkreettista taistelua vaatii myös uusnatsien värillisiin kohdistama väkivalta. Väkivallasta Englannissa kertoo kappale Reggae fi Peach.

"... the Special Patrol them a murderer, murderer/we can't make them get no furtherer/ the SPG them a murderer, murderer/we can't make them get no furtherer/cos they kill Blair Peach the teacher/they kill Blair Peach the dirty bleeders/Blair Peach was an ordinary man/Blair Peach took a simple stand/ against the fascists and them wicked plans/so they beat him till his life was down ..."
 ("Reggae Fi Peach" © Linton Kwesi Johnson)

Linton Kwesin kulttuuri propaganda ei sekään ole merkityksetöntä. Hän kiertelee kouluissa esiintymässä ja ompa joissain kouluissa runokirja Dread, Beat and Blood opetusohjelmassa.

Mästerlig agitator

Ja mikä parasta kaiken tämän jälkeen. LKJ on kirjastonhoitaja. Totuus asiassa lienee kuitenkin se että hän on eräänä kesänä auttanut kokoamaan ja järjestämään mustaa kulttuuria sisältävän kokoelman. Oli miten oli Johnsonin ajatuksia voivat kirjastotyöntekijät toteuttaa esimerkiksi ay-toiminnassa. Meidän asemamme ei parane kuin omalla toiminnalla. Ja vähintä mitä kirjastonhoitaja voi tehdä on hankkia LKJ:n levyjä kokoelmiin.

Käsittäkseni Linton Kwesi Johnson on ihminen, josta on hyvä ottaa esimerkkiä. Omaan napaansa tuijottelu ja omiin ympyröihinsä sulkeutuminen ei ole hyväksi kenellekään. Omalla toiminnallamme me pysymme vaikuttamaan ja se on myös meidän velvollisuutemme. Ei siihen tarvita virallista asemaa virallisessa instituutiossa. Alas kwasidemokratia, ei me tarvita edustajia, edustetaan ite itteemme. Ja yhdessä kaikki onnistuu paremmin. Tämä on meidän maailma. Sitäpaitsi LKJ tekee helvetillisen hyviä levyjä.

Petri Vestelin

■■■ Linton Kwesi Johnson som under torsdag och fredag gjorde tre fullsatta framträdanden på Mariahissen är en artist som vägrar låta sin konst bli underhållning.

Han är en politisk agitator som har reggaemusiken som självklar beståndsdel i sitt budskap. Hans diktande blir aldrig uppvisning i formuleringskonst, han har bara valt att säga det han vill säga på vers och innehållet är alltid det mest väsentliga i hans uttryck. Mellan dikterna förklarar han deras bakgrund med en närmast ödmjuk attityd till publiken, mer som om de vore deltagare i ett politiskt möte än åskådare av en show.

Som agitator är han det mest effektiva jag skadat. Vilken annan politisk talare dansar som Linton Kwesi Johnson? Han reciterar till bandinspelad dub-musik och på scenen finns inga musiker. I stället förstärker hans basist Vivian Weathers och en annan dansare rytmen i dikt och musik med välavvägda rörelser. Och visst är det underhållande, eller snarare fängslande. Johnson trollbinder sin publik med små medel.

Det var knäpptyst när han valde att läsa sina två mest skakande dikter utan musik - "Five Nights Of Bleeding" och den gripande "Sonny's Letah", den sist-

nämnda i form av ett brev från en jamaicansk invandrare i engelskt fängelse till sin mor därhemma.

Utän musik blev Johnsons ödesmättade stämma och hans mästerliga rytmisering ännu starkare, och det blev uppenbart hur reggae-rytmen finns där redan i texten. Johnson har ju själv sagt att han alltid diktat med en reggae-bas i hjärtat.

Före och efter Johnsons framträdande spelade den svenska gruppen Reggae Team calypso, soca och reggae. Gruppen har gjort enorma framsteg på sistone och har numera en tenorsaxofonist som spelar mot reggaerytmerna som Albert Ayler spelade till soul-kompet på "New Grass". Johnson verkade följa deras framträdande med både intresse och uppskattning.

PER TJERNBERG

Viides peli

Sunnuntaina pelattiin jääkiekon Suomen mestaruudesta ääriään myöten täydessä Takametsän hallissa Tampereella. Vastakkain olivat maamme kaksi tämän kauden parasta joukkuetta, KÄPPÄRÄ ja TARPAT. Käppärä oli saanut kotihalliedun, mutta riittikö se voittoon ahneen tarppalauman rynnätessä verenhimoisena viidenteen kultaotteluun. Julkaisemme nyt yksinoikeudella ottelussa edesmenneen urheilutoimittaja Urtsi A. Kukkolan näkemyksen voimainmittelön kulusta.

Takametsän halli, Tampere, ja Urtsi A. Kukkola Suomen Urheiluselostajain Keskusliitosta. Olemme edenneet jääkiekon SM-liigassa nyt ratkaisevaan viidenteen kultaotteluun kaikkien aikojen unohtumattomimmalla finaalikierroksella. Kohota luistelevat jäälle mestaruutta tavoittelevat Käppärä ja Tarpat, joilla molemmilla on kaksi voittoa toisistaan. On ratkaisujen aika.

PLAY-OFF FINAALI
SUNNUNTAINA 22.3.-81
JÄÄHALLISSA KLO 17.00

Nyt, NYT ovi aukeaa ja takahuoneesta alkaa virrata tasaisen keltainen joukko vetreitä nuorukaisia: Tarpat saapuu ensimmäisenä jäälle. Keulassa luistelee joukkueensa kapteeni Mikko Makkonen ja Tarppojen katsomo on revetä. Ja sitten tulevat omat pojat. "KÄPPÄRÄ ON TERÄSTÄ!" huutaa raivoisasti ilakoiva kotikatsomo, kun tyylikääseen liilaan pukeutunut Käppäräjoukko liukuu liukkaalle jäälle. Käppärän kapteeni Koivupalo käy antamassa kättä Makkoselle ja erotuomareille. Otte-

lun tuomitsee ehdottoman tasapuolueettomana tunnettu Sven-Åke Pitkämaa. Nyt hän näyttää joukkueille, että peli voi alkaa. Liikat miehet luistelevat pelaaja-aitioihin ja ykkösviisikot jäävät aloitukseen.

Heti aloituksesta Käppärän Koivupalo saa kiekon, antaa sen nopealla poikittaissyötöllä Ojennukselle, tämä Porvalille, joka TEKEE MAALIN! Melu on korvalehtiä huumaava, Käppärä on tehnyt ensimmäisen maalinsa pelikellon näyttäessä tehokasta peliaikaa 12 sekuntia. Tarppojen Tirkkonen pudistelee maalissa päätään ja napauttaa mailallaan jäätä. Mutta ei auta tarppojen nyt lamaan-tua...

□□□□

Toista erää on nyt pelattu lähes kymmenen minuuttia ja peli on tasan 1-1. Ensimmäinen erä oli kokonaisuudessaan Käppärän ylivoimaa, Tarpat luisteli tehottomas-

ti ja töhri pari hyvää maalintekopaikkaa. Mutta tauolla Tarppojen valmentaja sai pelaajiinsa uutta puh-tia ja toinen erä käynnistyti rivakasti. Tarpat kavensi Korttelaisen upealla kanuunalaukauksella pelin tasatulokseen, kun erää oli käyty 3.03. Viimeiset viisi minuuttia ovat kerto-neet otteiden kovenemisesta. Käppärän Kainulainen ja Tarppojen Pikkumäki ottivat toisistaan mittaa nyrkkien avulla ja istuvat nyt molemmat jäähyaitiossa, syynä kohtuuttoman kova pe-li.

Mitä nyt? Pitkämaa on taas puhaltanut pilliinsä...Hän antaa Tarppojen kapteenille Makkoselle jäähyä ja ilmeisesti syynä on - tämäpä kummallista: jäälle syljeksiminen. Tämä on todella harvinaista Suomessa, mutta Pitkämaahan on käynyt Kanadassa opintomatalla ja siellähän pelihygieniaan kiinnitetään enemmän huomiota kuin meillä. No, kaksiminuuttisen sai Makkosen poika kovasta syljen erityksestään ja Käppärä pääsee neljällä kolmea vastaan, Kainulainen ja Pikkumäki ovat vielä puoli minuuttia jäähyllä, joten kentällä on tilaa vaikkapa maalin tekemiseen.

Kiekko Käppärällä. Porvali. Syöttää Koivupalolle. Takaisin Porvalille. Ojennus olisi nyt mainiosti vapaana...Porvali miettii kenelle syöttäisi...päättää lähteä itse ja harhauttaa tarppapuolustaja Tanskalaisen, laukaisee - ja MAALI! Porvali on maalannut jo toistamiseen, katsomo suorastaan ulvoo ja Käppäreläiset rynnistävät jäälle valmentaja etunenässä.

Porvalin maalista on kulunut kaksi ja puoli minuuttia ja Tarpat hyökkää kauheasti. Hirrveä ruletti on pyörimässä Käppärän maalilla, pelataanko tässä venäläistä vai...Tarppojen pippurinen puolustaja Tanskalainen taitaa olla eri mieltä, tässä pelataankin tanskalais-ta rulettia...Tanskalainen syöttää nopeasti Makkoselle, Makkonen takaisin Tanskalaiselle ja tämä - hah hah - tuikkaa ovelan MAALIN. Siinä oli hauska pikku jujutus Tanskalaiselta, kiekko lirutteli esteettä maaliin. Käppärän maalivahti Kankkuri iskee mailansa säpäleiksi jään pintaan, on siinä iso mies nyt vihainen. Tuomari käy poimimassa siruja jäältä ja Kankkuri läpsäyttää häntä hanskallaan leikkisästi takamuksiin. VOI VOI, siitä tuli kaksi minuuttia maalivahti Kankkurille kovin mitättömästä syystä, Pitkämaa näyttää jäähyä syyksi korkeaa hanskaa.

Samat eväät, eri lataus

Olemme nyt viimeisellä erätauolla ja lukemat ovat peräti 4-2 Tarppojen hyväksi. Maalihan siitä lopulta tuli, kun Käppärä joutui pelaamaan vajaalla Tarppoja vastaan. Vielä erän lopulla Tarpat repäisi komean johdon Riipisen maalaillessa vanhanaikaisella, neljä - kaksi ovat siis lukemat.

Käppärän kotikatsomo on nyt hiljaa, Tarppojen kannattajat riemuitsevat tukevan tuntuista johtoa. Mutta 20 minuuttia peliä on jäljellä ja siinä ehtii vielä tapahtua vaikka mitä. MITÄ? Vihtanen ampui maalin Nurkkasen syötöstä suoraan keskialoituksesta. KÄPPÄRÄ ON KAVENTANUT! Tuo oli niin yllättävä maali, että katsomo rupeaa vasta nyt hurraamaan.

Olen sanaton. Käppärä on juuri tasoittanut neljään - neljään Koivupalon ammuttua fantastisen laukauksen maalin oikeaan ylänurkkaan. Peliaikaa on jäljellä 2.57, kumpi ehtii maalata ennen päätösvihellystä? Jos varsinainen peliaika päättyy tasan, pelataan jatkoajalla niin kauan kunnes jompikumpi tekee maalin. Siis kerasta poikki -systemillä. Nyt on tiukat paikat Tarpoilla, sillä kotiyleisö kannustaa vimmatusti Käppärää...

Hyvät Asiasanan lukijat! Toimittaja Kukkolan nauhalta kuului tämän jälkeen enää huohotusta ja kolinaa. Onneksi lopputulos on tiedossamme: Käppärä voitti Tarpat tuomarien päätöksellä 4 1/2 - 4.

Loppuvihellykseen on aikaa enää viisi sekuntia. Neljä. Virtanen laukoo kohti Tarppojen maalia. Kaksi. Yksi. MAALI! MAALI? Otteluaika päättyy samalla hetkellä kun kiekko ylittää maaliviivan. Katsomo kuohuu, ihmiset nousevat seisomaan, seisomapaikoilla yleisö juoksentelee edestakaisin.

Lähden ottamaan asiasta selkoa tuomaripöydän luo.

Katsomme tässä juuri hidastusta nauhalta, erotuomarit ja minä. Päätuomari Sven-Åke Pitkämaa, onko kiekko maalissa vai ei?

- Niin, nähdäkseni kiekko on tässä kuvassa aivan maaliviivan päällä, joten puolet siitä on maalissa ja puolet ulkona.

Pitkämaa tarkastelee kuvaa erityisellä huolella, keskustelelee tuomaritovereittensa kanssa pitkään ja hartaasti. Sydämeen ottaa suorastaan tämä piinallinen jännitys... Mikä on lopputulos?

Tasapeli ?

Bonifatia lukiessa

Kirjastoihin on talletettu ulottuville universaali ihmistieto. Kirjastoja on kutsuttu "koko maailman muistiksi" - ranskalainen Alain Resnais on tehnyt tuon nimisen elokuvan Ranskan kansalliskirjastosta. Tiedetään kuitenkin, ettei tuo muisti aina toimi - eikä ole toipanut "informaatio-tulvan" tupsahduksesta. Atk on tullut apuun. Indeksoinnilla on alettu jäsentää "ensyklopedisesti" tietoa. Indeksitermit, hakusanat tms. eivät kuitenkaan tarjoa "tietosanaartikkelleita" varsinaisten ensyklopedioiden tapaan, vaan avaimia usein vieläkin suppeampiin informaatioannoksiin sieltä täältä. Avaimia asiayhteyksiin on vaikea löytää tätä kautta.

No, onhan tieteellinen toimintakin, ammattirakennekin ja jopa ihminenkin pirstoutunut; niin mitäs sitä puhumaan jostain universaalista ihmistiedosta ja asiayhteyksistä?

Kysymykseen voi vastata "teknisesti": Kirjastonhoitajahan joutuu palvelemaan näitä kaikkia pirstoutuneita tahoja, joten ainakin hänen on oltava "kokonainen", ainakin hänessä täytyy summautua esat kokonaisuudeksi. Mutta tähän taas voi kysyä, mikä meissä sitten olisi niin erikoista, että juuri meistä voisi tulla yleisneroja, vieläpä aikana, jolloin moisten tyyppien on katsottu kuolleen sukupuuttoon viimeistään V.I. Leninin mukana. Eikä vastaus löydykään meistä yksilöinä - kysymys leijuu koko ihmisyiden"yllä". Mista voisi löytää näköalan kaikkeen siihen, mitä eri ihmiset ainakin naennaisesti erillään tekevät saaden kuitenkin tiedostamattaan aikaan myös tiettyjä yhteisvaikutuksia? Vai jätämmekö tämän roolin Jumalalle, ja tyydymme koekaniinin osaan "hanen" suuressa laboratoriossaan, vain "hanen" käsittämässään sodissa, nälänhadissa, julmuuksissa, epäinhimillisyyksissä?

Copernicus.

Rousseau.

Ludvig van Beethoven.

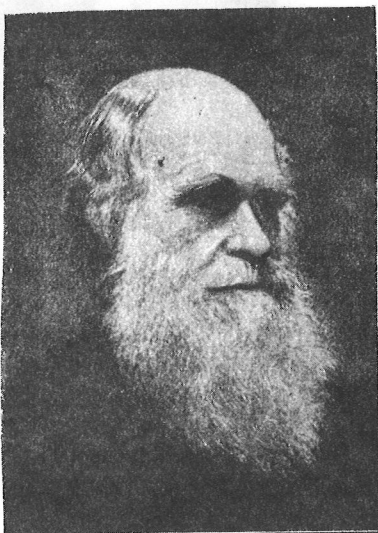
Bonifati Kedrovia voi läheteä lukemaan "vapautuneesti" - saa heti tietää tämän sitoutumisen dialektiseen materialismiin ja voi väittää vastaan jos haluaa. Tässä mielessä teksti saattaa olla "vaikeaa", mutta ei Raamatun lukemisen mielessä. Sitä ei tarvitse eikä voi lukea ulkoa eikä liioin rivien välistä. Teksti pyrkii perustelemaan itse itsensä. Tästä huolimatta todettakoon siitä se, mitä se minulle on ennen muuta tarjonnut:

1) Se tarjoaa vision koko ihmistietoon. Me tarjoamme kirjastoista, "hyvän ja pahan tiedon puustamme", tätä koko tietoa ihmisille. Tämä tosiasia jää helposti hämärään. Yksikin ihminen tarvitsee tätä tietoa jostodella haluaa ymmärtää itseään. On vain tajuttava eri tiedonalojen pätevyysalue. Yhteiskuntatieteellistä ajattelua tarvitaan selittämässä yhteiskunnallisia ilmiöitä (eikä kuvitella esim. sotien johtuvan biologisista tekijöistä!) Mutta toisaalta tehtaat eivät pyöri tai viljat kypsy pelkästään yht. k. tiedon varassa.

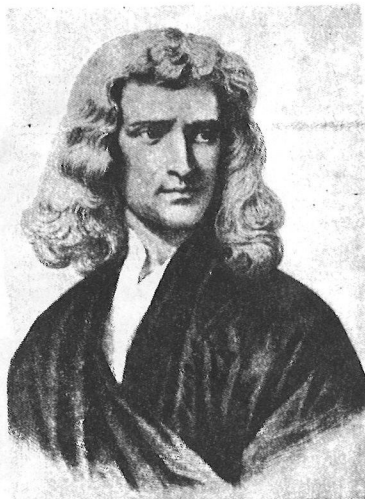
2) Koko ihmistieto on kirjastoissa luokitettuna eri tavoin, joista vähämerkityksisin ei ole tiedonluokitus. Tiedonluokituksella on pitkä historiansa, jossa

se on haarautunut mielivaltaisesti yhä hiuksenhienompiin jaotuksiin. Totean "mielivaltaisesti", koska se on aina 1800-luvulle saakka (ja vielä nykyisinkin UDK:ssa, Luokitusoppaassa Deweyn mukaan ym.) sitoutunut idealismiin ja historiallisesti rajoittunut näkemään ilmiöiden välillä vain ulkoisia suhteita jos niitäkään Kedrovin lisäksi ks. Raiski, erit. s. 165-168). Tieteiden luonnollisessa luokituksessa on tieteiden differentiaation kautta alkanut vuosisadan vaihteesta alkaen esiintyä Kedrovin kuvaamia integraatioprosesseja, jotka vahvistavat sitä jo Engelsin hahmottamaa materialistista ratkaisua näiden tieteiden kohteiden materiaalisesta ykseydestä. Luokituksessa on kysymys sisäisesti yhtenäisen kohteen keinotekoisesta jakamisesta vain osana tiedostusprosessia.

3) Kedrov kuvaa lyhyesti myös tieteellisen tiedostuksen etenemistä analyysistä synteesiin, kaotillisesta arkitiedosta teoreettiseen jäsennykseen, tästä abstraktisesta edelleen (takaisin) konkreettiseen. Vuoden 1958 artikkelissaan hän juoksuuttaa esiin peruseriaatteita ja kategorioita edellytyksinä luokituksen käsittämiseksi - voi sanoa, että selkeämmin kuin juuri misään

Darwin.

Newton.

Engels

suomeksi julkaistussa tekstissä, eikä silti vulgarioiden. Täytyy korostaa, että Kedrov ei tarjoa tätä kautta mitään helppoa tietä: ei valmiita selityksiä kai- kelle, vaan porautumisen tähän kaikkeen konkreettisesti tutkimisella!

4) Julkaisuun liittyy implisiittisesti Thomas S. Kuhnin ja ns. "internalismin" kritiikki: tieteellisen ajattelun katkoksia, kumouksia ei idealismi kykene selittämään, vaan vain toteamaan. Kedrov toteaa "kilpailevien teorioiden" kompromissin mahdottomuuden johtuvan juuri niiden sitoutumisesta todellisuuteen yksipuolisesti. Uusi teoria tulee heijastamaan todellisuutta laajemmin (ks. s. 16-18).

Tässä mielessä Kedrov myös kiistää itsenäisen yleisen "tieteenfilosofian" (s.29) oikeutuksen - eri asia on se, että tietyn tiedonalan tutkimuskohdetta, sen metodia ja ongelmia voidaan tarkastella filosofisesta näkökulmasta.

5) Teorian ja käytännön yhteyden ongelma: "Sen tärkeys on siinä, että keskustellaan siitä, miten juuri tässä tapauksessa yhdistetään periaatteet ja niiden toteutus niin monimutkaisessa asiassa kuin kirjastotoiminta, s.o. miten tässä tapauksessa yhdistetään teoria käytäntöön, elämään" (s.10).

Luokituksen historiassa ilmentyi empirismin synnystä saakka pyrkimys haltioituneeseen detaljien keräämiseen ja nimeämiseen. Tästä nyttemmin täysin koneellistettavasta muistitoiminnasta on nykytieteen valossa yhtä

paljom aineksia todellisen maailmankuvan rakentamiseen kuin puzzlejen kokoamisesta, Pöllövisan seuraamisesta tms. Silti ei pidä vähätellä luokituksen mahdollista myönteistä roolia maailmankuvan muodostamisessa, nimittäin siinä, miten sen avulla voidaan jäsentää asiayhteyksiä kokonaiskuvan puitteissa.

Vaikka on syytä tajuta elämäämme säätelevien tasojen moninaisuus, niin ei ole mitään syytä upota ihmistiedon maailmaan vain tiedon itsensä vuoksi. Käytäntö ilman teoriaa on sokeaa, mutta myös teoria ilman käytäntöä on steriiliä, kuten Foskett totesi, jotain aikaisempaa ajattelijaa mukailien.

Folstoi.

Lenin

Tuormaa

Filosofinen materialismi on jo antiikin luonnonfilosofien ajoista lähtenyt siitä, että maailma on "yhtä". Maailman ykseys on sen materiaalisuudessa. Tätä ei tule sekoittaa karkeaan aineellisuuteen, ahneuteen tms., vaan kuten Lenin totesi, niin "tieto-opillisesti materia-käsite ei merkitse mitään muuta kuin objektiivistä todellisuutta, joka on olemassa inhimillisestä tajunnasta riippumatta ja jota tajunta heijastaa". Vastakohtana tälle lähtökohdalle filosofinen idealismi on nähnyt todellisuuden vain ihmisen omassa tajunnassa, korkeimmillaan yksittäisen ihmisen aivokopassa. Ludvig Feuerbach arvosteli jo ammuin 1800-luvulla tätä "fyysilogisen idealismin" näkökantaa esittäen hauskan kuvauksen: Jos kissan näkemä hiiri on pelkkä kissan näköhermon ärsytys ja on siis olemassa vain kissan silmissä, niin miksi sitten kissa tarraa kynsineen hiireen eikä omiin silmiinsä? "Siksi, että kissa ei halua kuolla nälkään rakkaudesta idealisteihin".

Materialistinen lähtökohta on todellisuudessa, jota tutkitaan siitä itsestään käsin. Kyseessä on vain lähtökohta - vastauksien löytämiseen ei ole patenttiratkaisua, mutta suunta. Esimerkiksi egoismin voittamiseen, ulospäin suuntautumiseen, tiedostamiseen. Engelsin mukaan vapaus on välttämättömyyden tajuamista. Tähän suuntaan ovat luonnostaan kulkeneet henkisen työn etuoikeudesta nauttineista ainakin luonnontieteilijät, vaikka eivät olisikaan sitä aina tiedostaneet - muuten olisi vaikea motivoida tutkimusta. Mutta tästä ei välttämättä seuraa kokonaisvaltaista käsitystä, esimerkiksi oman työnsä objektiivisesta roolista yhteiskunnallisessa työnjaossa.

Friedrich Engels moitti aikansa luonnontieteilijöitä tällaisesta rajoittuneisuudesta, mutta sanat pätevät kyllä laajemminkin ja vielä tänäänkin. "Luonnontutkijat luulevat vapautuvansa filosofiasta pysyttelemällä siitä tietämättöminä tai haukkumalla sitä. Koska he eivät kuitenkaan pääse eteenpäin ilman ajattelua ja tarvitsevat ajattelemiseen ajatusmäärittäjä, he ottavat nämä kategoriat valikoimatta joko ns. sivistyneiden tavanomaisesta tietoisuudesta, jota hallitsevat aikoja sitten hävinneitten filosofioitten jäänteet, tai murusesta yliopistossa pakollisesti kuunneltavaa filosofiaa (mikä ei ole ainoastaan katkelmallista, vaan myös sekasotkia mitä erilaisimpiin ja useimmiten keinoimpiin koulukuntiin lukeutuvien ihmisten katsomuksista) tai he saavat ne kaikenlaisten filosofisten kirjoitusten epäkriittisestä ja epäsystemaattisesta lukemisesta. Niinpä he eivät ole yhtään vähempää filosofian orjuudessa, ja useimmiten välitettävästi juuri huonoimman filosofian orjuudessa, ja ne jotka eniten haukkuvat filosofiaa, ovat juuri huonoimpien filosofioiden huonoimmin vulgarisoitujen jäännösten orjia!" (Katkelma on "Luonnon dialektikasta", 1873-1883).

Tässä otetaan jo kantaa myös alkukappaleen problematiikkaan: irralliset käsitteet tai informaatiobitit eivät välttämättä ole käyttökelpoisia ajattelun määreitä todellisuutta heijastamaan. Engels panee myös jokaisen pohtimaan ajattelunsa sitoumuksia - ne ovat joka tapauksessa olemassa, tahtoi sitä tai ei.

Kirjastoihin tallennetusta kirjallisuudesta on varmasti unohtunut paljon täysin luonnollista tietä. Toisaalta sieltä on jatkuvasti löydettävissä myös ennen aikaan haudattua kirjallisuutta. Osaavatko kirjastonhoitajat kaivaa tällaisia aarteita esiin? Todellisuudessa käy niin, että vain elävä yhteiskunnallinen käytäntö ja elävät ihmiset siinä siihen kykenevät. Kirjastonhoitajatkin sikäli kuin tämän oivaltavat.

Kysymys on siitä, miten "aarteidensa vartijat", kirjastonhoitajat voivat auttaa ihmisiä tarvitsemansa tiedon tarjonnan avulla voittamaan esteitä elämässään. Vai ollako vain "muisti" tai sivustakatsoja, ajautua "eurooppalaisen intellektuellin aikalaistunustuksiin" (Jan Myrdal), voimattomaan intellektualismiin? Ilja Ehrenburg on sosialismin rakennustyötä kuvaavassa romaanissaan "Toinen päivä" kuvannut kalvakkaa ja kiukkuista kirjastonhoitajaa, joka kiintymyksessään kirjojensa maailmaan vihasi elävää elämää, jos se ei sattunut mahtumaan tähän pölyn täyttämään "todellisuuteen". Ehrenburg kuvaa samassa kirjassa niinkään loismaiseen sivistyneistöön kuuluvan nuoren intellektuellin kuoleutumisesta erinomaiseen "tietäväisyyteensä", todellisuuden "kriittiseen" näivettämiseen.

Toiminnan ja tietoisuuden suhteesta kirjoitti upeasti jo nuori Marx Feuerbach-teeseissään 1845 vastustaen objektivismia, mekaanista materialismia. Viimeinen teesi kuuluu: "Filosofit ovat vain eri tavoin selittäneet maailmaa, mutta tehtävänä on sen muuttaminen".

x x x

Lopun jatkoksi suosittelelen joitain teoksia, jotka avaavat mielestäni parhaiten teitä edellä esille tuotuun ajatusmaailmaan:

- Aina kannattaa lukea "klassikkojen" (Marx, Engels, Lenin) - monasti kirjaston varastoihin jääneitä, mutta yhä uudelleen esiin kaivettuja teoksia. Bonifati Kedrovin suomen kieliset teokset on mainittu UDK:n julkaisussa.
- Bogat, Jevgeni, Ikuinen ihminen (materialistisen humanismin ideaalit, ihmisten aika ei ole ohi!)
- Gramsci, Antonio, Vankilavihkot ("ymmärtävää" historiallista materialismia: jokainen ihminen on filosofi)
- Leontjev, A.N., Toiminta, tietoisuus, persoonallisuus (materialistista psykologiaa vrt. "hermeneutiikka")
- Oittinen, Vesa, Marxilainen uskontokritiikki (antoisaa filosofista analyysiä)
- Oizerman, Teodor, Filosofian pääsuuntaukset (filosofian historian kiemuroida, mm. agnostismin ja idealismin edistykSELLISET vaiheet)
- Raiski, Seppo, Kapitalismi ja moderni tieteellinen edistys: Yritys aktualisoida Marxin kapitalismiteoria tieteen ja tieteellisen työn kehityksessä (erittäin vaivalloinen maailmansyleily)
- Volkov, Henrik, Tieteen kehdon ääressä (filosofinen ajattelu antiikissa ja tieteen kehitysnäkymät tänään, kirjallisen esityksen helmiä).

Jussi Tuormaa

УУА В ПРАКТИКЕ

Kirjastotieteen opiskelulla on se vaikutus, että olipa sitä missä tahansa niin aina kun näkee paikallisen kirjaston, on mentävä sisälle katsomaan mitä siellä on. Näin voi käydä vaikkapa Ylä-Voltan pääkaupungissa Ouagadougoussa tai Nilsiäällä. Tämän huomioon ottaen ei ollut hämmästyttävää, että kyltti

ФИЛАРМОНИЯ
МУЗЫКАЛЬНАЯ
БИБЛИОТЕКА

herätti vastustamattoman sisäänastumishalun noin kahdeksalle kirjastotieteen opiskelijalle muutama viikko sitten. Paikka ei ollut Ouagadougou eikä Nilsiä vaan Leningrad ja kirjasto osottautui Leningradin filharmonian kirjastoksi.

Kirjastonjohtaja Galina... otti meidät heti hoiviinsa kuultuaan meidän ^{jevan} KIRJASTOTIETEEN opiskelijoita. Meille esiteltiin saksan ja venäjän sekoituksella kaikki mahdollinen: Kirjasto oli tupaten täynnä säveltäjien elämäkertoja, musiikkitieteen teoksia, nuotteja, partituureja, harvinaispainoksia, esipainoksia ja juhlaulkaisuja. Kaikki konserttiarvostelut, esitteet ja tiedot orkesterinjohtajista, solisteista ja sävellyksistä oli säilytetty ja järjestyksessä. "Työtähän tässä on", sanoi Galina vaatimattomasti. Kortistoissa oli huomioitu kaikki mahdolliset tavat etsiä leikkeitä, esitteitä

Галина Библиотечкарица

yms. Kortit oli sitä pait-
si kirjoitettu sirolla
käsialalla.

Paikka tuntui olevan jo-
tensakin täydellinen mu-
siikin tietopankki, vaika
ei ollut Tampereen kk:n
musiikkiosastoa suurempi.
Esittelyssä hupeni kak-
si tuntia.

Kirjastonjohtaja halusi
tutustuttaa meidät vielä-
kin paremmin filharmoni-
aan ja kysyi, olisiko
meillä aikaa sinä iltana.
Meillä oli ja Galina
soitti kolme puhelua;
meille järjestyi vapaa-
liput Leningradin filhar-
moonikkojen konserttiin.

Ennen konserttia Galina
esitteli filharmonian
näyttelyhuonetta, jossa
oli illan konserttiin
liittyvää kirjallisuutta
sekä filharmonian toimin-
nasta kertovia julisteita
ja kaikkea muutakin tava-
raa. Filharmoonikot soit-
tivat Tsaikovskia. Orkes-
terinjohtaja oli nimekäs
ja solistina oli kuuluisa
moskovalainen viulisti
(nimet tuppaaavat unohtu-
maan). Filharmoonikoilla
svengasi upeasti.

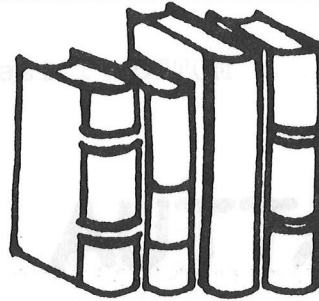
Mitä tästä opimme. Opim-
me yhden mahdollisen muo-
don hokemalle "kirjasto
on palvelulaitos" ja
sen että kun menemme kau-
punginkirjaston musiikki-
osastolle ja kyselemme
tyhmiä, voi osastonhoi-
taja vielä joskus lät-
käistä käteemme lipun
kaupunginorkesterin kon-
serttiin.

jt

Столу оркестру

NÄYTEIKKUNA

25

Eila Nevalainen (toim.): Naisen luokkakuva. 8 otosta. 1978.
ISBN 951-30-4283-9.

Käsiini sattui eräänä päivänä em. teos. Se käsittelee naisen asemaa työelämässä (K. Palanko, M. Kavonius), järjestötoiminnassa (A-L. Sirjamo, T. Kannisto), koulutuksessa (L. Ihalainen), perhe-elämässä (A. Erikson, A. Alanne) sekä tuotannon historiassa (K. Suonio)

Seuraavassa on otteita Anna-Liisa Sirjamon artikkelista Järjestäytyminen on uuden opin alku. Mielestäni se antaa ajattelamisen aihetta kirjastonhoitajille - niin mielhille kuin naisillekin - aktiivisemmän ayosallistumisen puolesta.

Valtaosa aikuisista kuuluu työntekijöiden joukkoon, joka ammattiyhdistysliikkeeksi järjestäytyneenä hankkii parannuksia välittömiin työoloihinsa ja -ehtoihinsa. Lisäämällä järjestäytyneen jäsenjoukon ay-koulutusta parannetaan myös ay-liikkeen toimintakykyä taistelujärjestönä. Ay-koulutus on nähtävä osana aikuiskasvatusta.

Järjestö on yhtä voimakas kuin sen jäsenistö. Ay-koulutuksen ensimmäinen tehtävä on saada järjestäytynyt työntekijä mukaan työskentelemään ay-liikkeen tavoitteiden puolesta.

Ammatillisesti järjestäytyneille työntekijöille eivät järjestön tavoitteet saa olla vieraita eikä toteuttaminen kaukaista. Järjestö ei saa olla jäsenilleen ulkopuolinen elin, joka asettelee vaatimuksia ja toimii jäsentensä ohi. Ay-liike perustuu demokraattiseen toimintaan, joten mahdollisimman monien pitää osallistua olla mukana. Ay-koulutuksen toinen tehtävä on lisätä jäsenten mahdollisuuksia osallistua järjestön toimintaan ja parantaa jäsenten edellytyksiä valvoa oman järjestön toimintaa.

Ay-liikkeellä on sekä työmarkkinajärjestön että painostusjärjestön tehtävät. Työmarkkinajärjestönä se on toinen osapuoli sovittaessa työ- ja palkkaehdoista. Ay-koulutuksen kolmas tavoite on järjestötyön parantaminen.

Ay-liikkeen jäsenen tulee tuntea liikkeen päämäärät ja työskennellä niiden puolesta, mutta myös olla kriittinen omaa järjestöään kohtaan ja valvoa yhteisten päämäärien edistämistä. Tavoitteiden asettaminen, päätöksenteko ja luottamustehtävien hoitaminen on jäsenten yhteinen tehtävä. Tuskin kukaan voi työelämäänsä tullessaan ja ammattiliiton jäseneksi liittyessään sanoa olevansa valmis ja pätevä kaikkeen. Tarvitaan tietoja ja taitoja. Niitä voi saada opintokerhossa tai liiton kursseilla. Ay-koulutus on siten nähtävä järjestäytymisen luonnollisena seurauksena. Kaikki eivät kuitenkaan tule koulutukseen mukaan. Syynä voivat olla mm. haluttomuus tai osallistumismahdollisuuksien puute.

SAK:n koulutusjärjestelmän perustana ovat TSL:n kerhokurssit kerhokurssit. TVK:ssa koulutus on porrastettu jäsenkoulutukseen opintokerhoissa ja kohderyhmien koulutukseen kursseilla. STTK:n koulutus toteutetaan kursseina. AKAVA:N koulutus kohdistuu järjestöjen luottamus- ja toimihenkilöihin ja koulutustapahtumat ovat lyhyitä.

A.K.

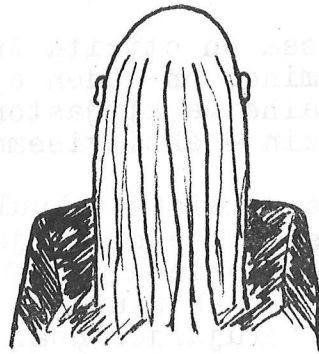
TAATTUA

SLAMFONIA-LAATUA

Uuden aallon isoisa Juhani Leskinen laski helmikuussa liikkeelle uuden -tyypilliseen tapaan keskustelua heittävä- pitkäsoittolevynsä. Ajan henki kuvastuu jo levyn kannesta, numeroidusta lomakkeesta, joka asiaankuuluvasti sisältää henkilötunnuksia ja rastittavia ruudukkoita. Itse musiikki kritisoi aikamme ilmiöitä monelta kannalta ja varsin herkullisesti.

Mussolini perusdiini on erikoisen hauskaa kuunneltavaa anti-diinille, mutta älköön tätä kappaletta käsittekö väärin: kyse on sitenkin paljosta muusta kuin diinareista... Toivottavasti sanat ja sanaleikit eivät peity myös musiikillisesti kovan menon alle. Sen sijaan Taivaan tuuliin ja Manserock muistuttavat Juicen varhais- ta tuotantoa siinä mielessä, ettei sävellyksessä ole juuri mitään mielenkiintoista, mutta sanoissa sitäkin enemmän. Mahtaako muuten joku muukin olla sitä mieltä kuin hra Leskinen: "Jos Tampere ois nainen, se oisi tosi syöjätär..."?

Midas, Myrkytyksen oireet ja Kuumaa tuhkaa lienevät Mussolinin ohella LP:n kovimpia hittiehdokkaita. Midas juicemaisen suorapuheisuutensa, Myrkytyksen oireet ja Kuumaa tuhkaa Slamin uusimasta tuotannosta (vrt. esim. 15. yö) tutun lyyrisytyensä

ja melankolisuutensa ansios- ta. Molemmat sisältävät myös varsin karmivia tulevaisuuden (vai nykyisyyden?) näkymiä, mutta pieni optimismin vilahdus on sentään havaittavissa: "...istuta vielä se omenapuu, vaikka tuli jo tukkaasi nuolee, vaikka huomenna saaste jo laskeutuu, vaikka huomenna aurinko kuolee..."

Mutta nimikappale Ajan henki ei pahemmin jätä toivomisen varaa, ja tragi-koomisuudessaan se lienee vaikuttavinta musiikkia, mitä koskaan on tehty kapitalistisen

yhteiskunnan ilmiöiden kriittiseksi. Jumalan karkaaminen elinkautisesta vankeudesta ja joka lauantainen lobotomia- arvonta ovat sinänsä melko huvittavia ideoita, mutta ajan mittaan alkaa enemmän itkettä kuin naurattaa.

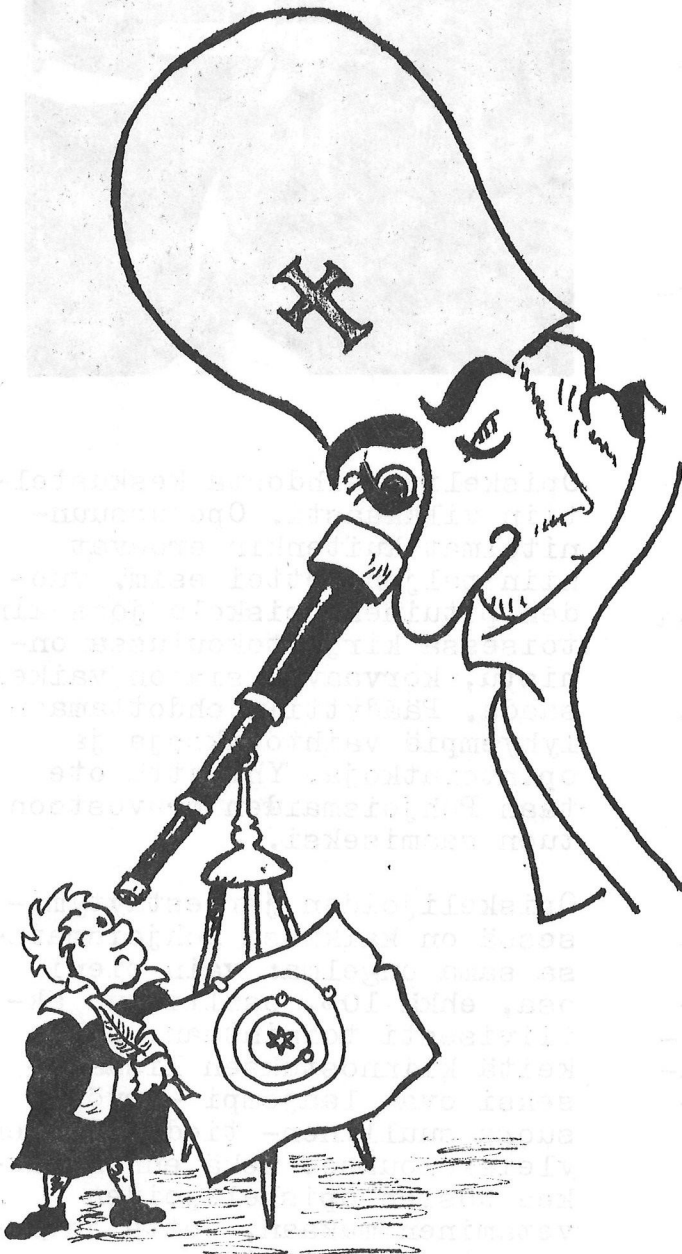
Tällä levyllä Juice on muuten kovasti pysytellyt uskonnollisissa aiheissa. Sen lisäksi, että Jumala runteli teologista kirjallisuutta ja Mussolinin jengiläiset asustavat Vatikaanissa, Ekumeeninen jenkkä kertoo sujuvasanaisesti kohtalokkaan tarinan siitä, miten kävi papille, joka uudisti jumalanpalvelusta. Joillekin ihmisille löytyy taas enemmän kuin riittävästi aihetta närkästyä "rienauksesta". Mutta eihän tässä mistään jumalanpilkasta ole kysymys: Juice on itse sanonut, että kyllä hän Jumalasta pitää vaan ei niistä instituutioista ja ihmisistä, jotka yrittävät tuppautua siihen väliin.

Kappaleet Kone ja Svengaa kuin hirviö ovat sinänsä kaikki puolin taidokkaasti tehtyjä, mutta eivät sisällöltään aivan uusia eivätkä erikoisen mieleenpainuvia. Kieltelemättä ne kuitenkin sopivat oikein hyvin Ajan henki-kokonaisuuteen. Hieman irralliseksi jää Syys, joka on muuten perin omalaatuinen taupaus: Ilkka Loueranta esittää Juice Leskisen laulua aivan kuin Hector Heikki Harman laulua.

Kuumaa Tuhkaa, joka päättää levyn, on musiikillisesti nautinnollisinta kuunneltavaa ja hyvä esimerkki siitä, miten vähistä aineksista saadaan täysipainoinen kokonaisuus. Melodia on todella yksinkertainen - ilman säästystä laulettavaksi kelpaamaton - mutta Slamin taidokas työkentely, laulun sooloon sopiva Juicen laulutyyli sekä Juicen, Saffan, Ilan ja Jarin erikoisen harmoninen stemma kertosaäkeessä tekevät kappaleesta varsin miellyttävän.

Koko Ajan hengen, kuten yleensäkin Juicen viimeaikaisen tuotannon, voima perustuu siihen, että Juicella on näköjään ehtymätön kyky käyttää terävää päätään ja kieltään uusiin ideoihin, jotka sitten lopullisesti toteuttaa Slam-yhtyeen ammattitaitoinen musisointi ja hiottu yhteistyö. Mukana on varmaan myös melkoinen annos soittamisen iloa, mikä tietenkin vain lisää kuuntelemisen nautintoa. Tätä uusimman suomalaisen rockin helmeä suosittelen lämpimästi -pipillekin.

OLTIHIN OSLOSSA OPISSA

V Pohjoismaisessa kirjastoalan opiskelijoiden konferenssissa olivat UDK:sta Sari Pajula, Juha Piukkula, Marja-Leena Salminen sekä Liisa Vesanto. Kokous oli Oslon Kirjastokorkeakoulussa 18.-20. helmikuuta.

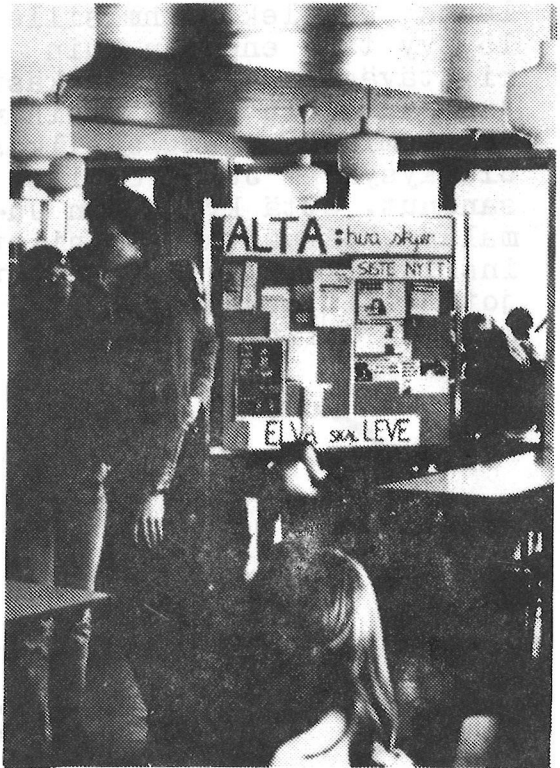
Juna-laiva-juna-matka Osloom kestää runsaan vuorokauden, eikä hyttivaunun kiinteillä penkeillä voi kovin hyvin nukkua. Unisen näköisinä olimme Oslon asemalla helposti isäntiemme tunnistettavissa.

Kolmipäiväisen konferenssin ensimmäisenä päivänä, keskiviikkona, tutustuttiin aluksi toisiimme. Paikalla oli 18 norjalaista, 17 tanskalaista, 2(!) ruotsalaista (heillä oli ollut tiedon kulussa vaikeuksia) ja 4 suomalaista. Helsingistä piti tulla Social- och kommunalhögskolanin kirjastolinjan opiskelijoita, mutta kireä opiskeluaikataulu ei antanut periksi.

Kirjastokorkeakoululla oli käytössään verraten uusi, viisikerroksinen rakennus melkein kokonaan. Vaikka otetaankin huomioon opinahjon luonne (erillinen korkeakoulu, oma kirjasto) ja opiskelijamäärä, niin kyllä k&i-laitoksen tilat ja muut resurssit pieniltä tuntuvat norjalaiseen tasoon verrattuna. Opetushenkilökuntaa on parikymmentä. Koulu on vastikään muuttanut korkeakouluksi, eivätkä kaikki suinkaan olleet muutokseen yksistään tyytyväisiä. Hallinto on mutkistunut ja asioiden päättäjävaltaa on siirtynyt koululta ylemmille portaille.

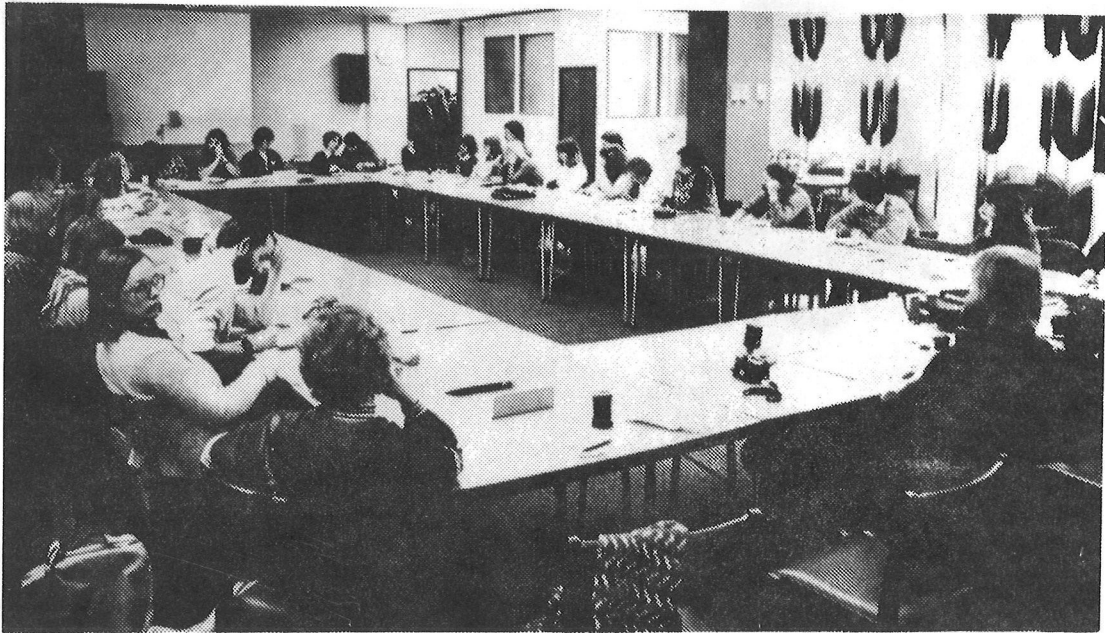
VIRALLISTA

Konferenssiaiheita käsiteltiin sekä täysistunnoissa että pienryhmissä. Täysistunnoissa alustettiin ryhmäkeskusteluja varten sekä koottiin yhteen tulokset. Kunkin maan opiskelijat myös raportoivat toisille viimeaikaisista tapahtumista omassa koulutuksessaan.

Opiskelijavaihdosta keskusteltiin vilkkaasti. Opetussuunnitelmat kuitenkin eroavat niin paljon, ettei esim. vuoden pituinen opiskelu jossakin toisessa kirjastokoulussa onnistu, korvaavuuksia on vaikea saada. Päädyttiin ehdottamaan lyhyempiä vaihtojaksoja ja opintomatkoja. Yhteyttä otetaan Pohjoismaiden neuvostoon tuen saamiseksi.

Opiskelijoiden järjestäytymisessä on kaikissa Pohjoismaissa sama ongelma: vain pieni osa, ehkä 10%, osallistuu aktiivisesti toimintaan. Lääkkeitä kiinnostuksen lisäämiseksi ovat laajempi - myös suora suullinen tiedottaminen, yleiskokoukset sekä ennenkaikkea uusien opiskelijoiden vetäminen mukaan, jotta jatkuvuus turvattaisiin.

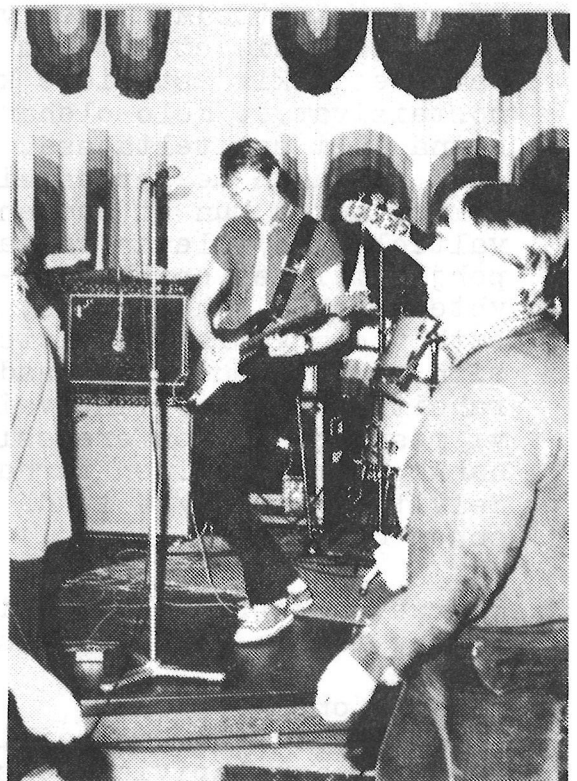
Pääaiheena konferenssissa oli Kirjasto - kenelle? Vain osa väestöstä käyttää kirjastoja, kun taas toiset eivät koskaan tule kirjastoon. Konferenssin loppujulkilausumassa (julkaisu toisaalla) käsittelee lähinnä aihetta sekä kirjastojen palveluja kansallisille vähemmistöryhmille.

Atk:n tulosta lähinnä tieteellisiin kirjastoihin keskusteltiin parissa ryhmässä. Rationaalisoinnin ja ennenkaikkea työntekijöiden määrään kaipaa lisäselvityksiä. Kirjastoalan koulutuksessa on entistä paremmin huomioitava atk-opetus, jonka on oltava kriittistä, myös muut kuin pelkät tekniset edut/haitat selvittävä.

EPÄVIRALLISTA

Konferenssiohjelman lisäksi oli todella mainioita illanviettoja. Osanottajat oli kutsuttu mukaan koulun hiihtopäivän juhlaan Greffenskollenille satoja metrejä Oslon yläpuolella. Syötiin ja tanssatiin erinomaisen kymmenmiehisen orkesterin tahdissa. Kirjalahjoja jaettiin hiihtäjille ja vieraille. Meille lahjoitettiin kaksi taatusti kielirajat ylittävää kuvakirjaa nimeltään "Life goes to the Movies".

Kyllä norjalainen opiskelija-asuminenkin ylittää suomalaisen tason. Tämän saattoi havaita paitsi omassa majapakkassaan myös opiskelija-asuntolassa järjestetyillä päivällisillä. Tilaa on runsaammin ja paljon kodikkaammin sisustettua. Norjalaisten opintotuki on muuten yli 20.000 kruunua vuodessa (1 Nkr=0,75 Smk).

Konferenssin puheenjohtaja Kari Gulbraar (oik.) Oslostasta ja Tommy Malmqvist Boråsista.

Viimeisenä iltana oli Kirjasto-
korkeakoulun tiloissa järjes-
tety iltamat. Konferenssin
järjestäjiä kiitettiin erin-
omaisista järjestelyistä.
Jälleen oli paikalla bändi, ja
tanssilattialla olitungosta.

JATKOA SEURAA

Ensi kerralla konferenssi
pidetään Boråsissa, Ruotsin
kirjastokoulussa ilmeisesti
loppusyksystä. Muut pohjois-
maiset osanottajat kyselivät
kyllä kovasti, että miten olisi
Tampere ja kirjastotiede kiin-
nostaisivat... Nolo olohan
siinä tuli seliteltäessä,
että kyllähän me järjestäi-
simme, mutta kun ei Suomen
valtiolla näy olevan rahaa
pohjoismaiseen opiskelija-
yhteistyöhön. Ehdotankin,
että vielä kerran selvitetäi-
siin mahdollisuutemme saada
rahoitus konferenssiin, vaikka
viimesyksyinen konferenssi-
hankkeen tyrmäminen turhautti.
Selvitys olisi hyvä tehdä
ennen Boråsia.

Seuraavan kerran alustuksia
täytyy laatia jo kevään ku-
luessa.

Pääaihe on:

Kuinka parhaiten kamppailla
tavoitteiden läpiviemiseksi

- a) kirjaston puolesta (insti-
tuutio)
- b) kirjastonhoitajina (ammattityö)

Keskustelun kohteeksi tulevat
myös

- 1) Mitä vaatimuksia on asetet-
tava kirjastonhoitajakoulu-
tukselle?
- 2) Mitä muita medioita kuin
kirjoja on relevanttia
hankkia kirjastoon?

Yhteyshenkilönä Tampereella on
Salmisen Marja-Leena, joka
hoitaa materiaalin vaihdon mui-
den kirjastokoulujen kanssa.

Henkilökohtaisesti koin reissun
erittäin antoisana. Kielivai-
keuksia oli (tanskaa ei tahdo
ymmärtää, puhuttuna se eroaa
niin paljon ainakin koulu-
ruotsista), mutta ne eivät ole
ylitsekäymättömiä. Finlands-
svenskalla pärjää ihan hyvin,
kunhan vaan puhuu. Rohkeasti
nimiä syksyllä Boråsin listaan
ja mukaan alustusten tekoon.

J.P.

PS.

Konferenssiaineisto on luet-
tavissa UDKn opintoneuvonnas-
sa.

JULKILAUSUMA

Oslossa Valtion Kirjastokoulussa 18.-20.2.1981 pidetty kirjastoalan opiskelijoiden konferenssi, johon osallistui opiskelijoita Oslon, Boråsin, Kööpenhaminan ja Ålborgin kirjastokorkeakouluista sekä Tampereen yliopiston kirjastotieteen ja informaatiikan laitokselta, antaa seuraavan julkilausuman:

Yhteistä kaikille Pohjoismaille on, että vain osa väestöstä käyttää kirjastoja. Erityisesti korkeimmin koulutetut, hyvin-palkatut ja vaikutusvaltaisimmat väestöryhmät kuuluvat kirjastonkäyttäjiin, kun taas osa väestöä ei koskaan tule kirjastoon. Olemme keskustelleet siitä, miten voisimme työskennellä sen hyväksi, että kirjasto saisi laajemman asiakaspiirin. Tämän tavoitteen saavuttaminen tulee vaatimaan kirjaston perinteellisten toimintatapojen muokkaamista rakenteellisesti uudelleen.

Koska erityisesti heikoimmassa asemassa olevat väestöryhmät eivät käytä kirjastoa, meidän tulee murtaa ne muurit, jotka ovat esteenä näiden ryhmien kirjastonkäytölle.

Tämän vuoksi kirjastolla tulee mielestämme olla kiinteämpi yhteydet paikallisyhteisöihin ja niiden tulee myös aktiivisesti osallistua paikalliseen ongelmanasetteluun. Tämä voidaan toteuttaa perustamalla pieniä kirjastoja paikallisyhteisöihin. Samanaikaisesti tulee kirjastojen tarjonnan suuntautua suoraan näiden yhteisöjen tarpeiden tyydyttämiseen. Tästä syystä olisi tärkeää, että kirjastonkäyttäjät otettaisiin mukaan neuvottelemaan materiaalinvalinnasta sekä muihin kulttuuritoimintamuotoihin kohdistuvasta valinnasta.

On myös välttämätöntä perustaa kirjastoja suurehkoille työpaikoille, että myös työläiset saavat reaalisuuden käyttää hyväkseen kirjastojen tarjoamia tiedon jakamiseen liittyviä ja kulttuurimahdollisuuksia. Kulttuuri ei saa olla vain vapaa-ajanharrastus vaan sen tulee olla myös luonnollinen osa työelämää.

Kansallisten vähemmistöryhmien kirjastopalvelut on yleisesti ottaen hoidettu huonosti jokaisessa Pohjoismaassa. Näille väestöryhmille tarkoitettua kirjallisuutta ei ole riittävän laajasti kirjastojen kokoelmissa. Mielestämme tulisi sekä kirjallisuustarjontaa että muita toimintamuotoja kaikilla tarpeellisilla kielillä lisätä.

Koska kaikissa Pohjoismaissa yhteiskunnan tavoitteena on, että kaikki kansalaiset osallistuisivat aktiivisesti yhteiskunnalliseen elämään, on välttämätöntä, että kaikilla on reaalisesti samat mahdollisuudet käyttää hyväkseen kirjastolaitoksen tarjoamia mahdollisuuksia. Tämän vuoksi mielipiteemme on, että Pohjoismaiden tasolla tulisi välttämättä osoittaa sekä poliittisessa että taloudellisessa mielessä tahtoa vähentää niitä yhteiskunnallisista syistä johtuvia vinoutumia, joita kirjaston hyväksikäytössä esiintyy.

Suomennos Marja-Leena Salminen

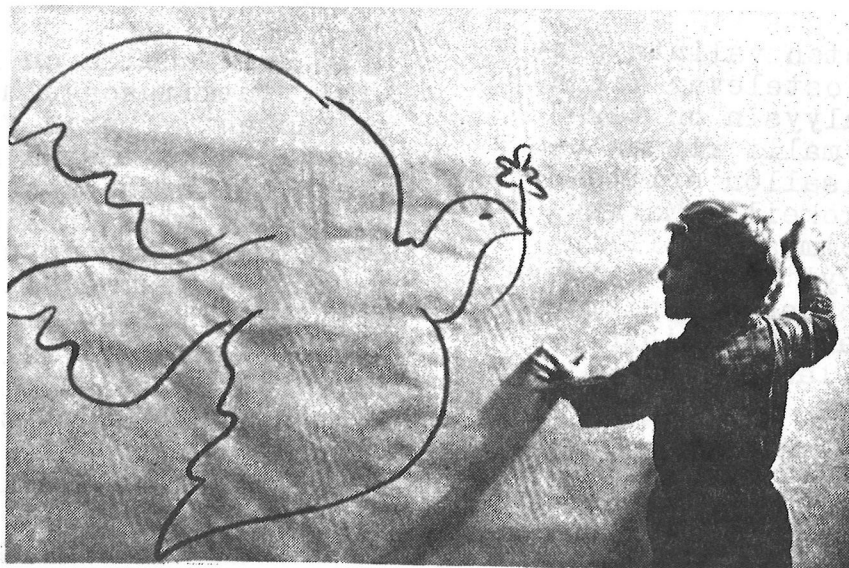
TUTKIMUSTYÖN ENSI ASKELIA

Olemme juuri käsitelleet laitoksella koulutusohjelmaamme ja pyrkineet muovaamaan tutkintovaatimuksia koulutuksemme tarpeisiin. Päällimmäisiä vaikutelmiani on, että keskeisen vaikeuden koulutuksen sisältöjen kehittämisessä muodostaa olemassa olevan tutkimuksen niukkuus. Se näkyy käyttökelpoisen kirjallisuuden puuttumisena tutkintovaatimuksista. Kirjallisuus muodostaa vain osan, vaikkakin erittäin keskeisen osan opiskeluaineistosta. Yhtä merkittävää kirjastotieteilijöiden ja kirjastotyötä syväällisesti ymmärtävien kirjaston hoitajien koulutuksessa on opettajien antama panos opiskelun eri vaiheissa. Alan lyhyestä iästä tieteellisenä oppiaineena johtuu se että me opettajat olemme pääsääntöisesti käytännön kirjastotyöhön koulutettuja kirjaston hoitajia, jotka ovat kentältä siirtyneet kouluttajiksi.

Näkemykseni on, että tieteellistä panosta koulutukseen voidaan lisätä opettajien oman tutkimustyön kautta - itsestäänselvyys, joka meidän alallamme on vasta muotoutumassa käytännöksi. Sillä vasta paneutuminen tutkimustyöskentelyyn antaa mahdollisuuden jäsentää kirjastotieteen osa-alueita, arvioida olemassa olevaa kirjallisuutta, parhaassa tapauksessa luoda synteisiä kirjastotieteellisistä ongelmista.

Minusta, tuntuu, että vuosi assistenttina on oman kehittymiseni kannalta hyvinkin merkityksellistä. Suhtaudun suurin odotuksin ja innostuneesti paitsi mahdollisuuden eritellä oman tutkimusongelman kautta yhtä aluetta kirjastotieteessä ja opetus-alallani myös tilaisuuteen osallistua yliopiston jatkokoulutukseen.

Tutkintovaatimukseen sisältyy jakso valintaa ja hankintaa.

Kirjastojen asemaa kirjakulttuurin tarjoajina kuvannee se, että meillä on perinteisesti puhuttu nimenomaan valinnasta ja hankinnasta: ongelmaksiksi on koettu "soveliaan" kirjallisuuden valikointi-ilmenneestä materiaalista ja ongelmaa on jollain lailla sisällytetty myös itse hankintaprosessiin. Tutkimuksessani on tarkoitus lähes tytä kirjastoaineistoa kokoelmista käsin: valottaa lapsille ja nuorille tarjolla olevia kirjakokoelmia niiden sisällöllisiä piirteitä erittelemällä.

Kirjastojen kokoelmatutkimus näyttää yllättävän niukalta. Syitä vähyyteen on toisaalta menetelmien puuttuminen toisaalta se, että tutkimuksen keskeiseksi päämääräksi on asetunut toimintojen kehittäminen ja tehostaminen. Vaikka paradoksaalista kyllä: kokoelmahan on kirjaston ydin.

Kokoelmatutkimuksissa erottuu kaksi "haaraa": määrälliset ja laadulliset tutkimukset. Määrällisillä erittelyillä pyritään luomaan kokoelmia koskevia normeja: vastaamaan kysymykseen vähimmäiskirjamäärästä esim. kiinteässä kirjastossa, tarjottava kirjamäärä asukasta tai lasta kohti, kirjamäärän kasvu asukas pohjan laajetessa jne.

En tiedä, minkälaista tutkimuksellista panosta sisältyy IFLA:n suosituksiin kirjastokokoelmien mitoituspäätteiksi, mutta meiltä toistaiseksi puuttuvat kansalliset normit edellyttäisivät taustakseen tutkimusta. Kirjakokoelmien mitoituspäätteiden tarkoitus on pohjimmiltaan varmistaa kansalaisten tasavertaiset mahdollisuudet kirjallisuuden saantiin. Itseäni kiehtoo lastenkirjakokoelmien laatu: minkälainen on ominaisuuksiltaan se kirjakulttuuri, jota kirjastojen kokoelmat tältä osin heijastavat?

Kiinnostava tutkimusongelma on löytynyt, miten edetä? Bonkin teoksessa Building library collections (joka muuten on kadonneiden listalla yliopiston kirjastossa) ehdotetaan kokoelmatutkimuksen menetelmäksi kokoelmien "arvon" tai "käyttökelpoisuuden" mittaamista vertaamalla kirjastojen kokoelmia erilaisiin kirjastonhoitajille tarkoitettuihin suosituslistoihin. Kokoelmien erittely tällä tavoin edellyttää, että suorittelulistoja ensin jollain järkevällä tavalla analysoidaan.

Suosittelulistana toimii omassa tutkimuksessani Arvosteluvan kirjaluettelon lastenkirjallisuusarvostelu, joskaan en aio ensisijaisesti keskittyä selvittämään kritiikkiä

asemaa aineiston valinta prosessissa. Arvostelevan kirjaluettelon analyysin on tarkoitus antaa malli kirjastokokoelmien sisällön erittelulle. Aion kokeilla Markku Huotarin ideoimaa kritiikin sisällönanalyttistä tutkimusmenetelmää voidakseni piirtää kuvaa kirja-arvosteluihin sisältyvästä lastenkirjakulttuurista.

Arvostelevasta kirjaluettelosta on kirjoittanut oikeastaan vain Timo Kukkola vuonna 1973 ilmestyneessä teoksessa Lainakirja. Timo Kukkola osoittaa artikkelissaan AK:n sitoutuneisuuden tiettyihin yhteiskunnallisiin katsomuksiin, hänen varsin radikaali arvionsa on saanut osakseen totaalisen vaikeanemisen.

Niin kuin edellä on käynyt ilmi, tutkimusongelma jäsentyy ja täsmentyy perin vaivalloisesti. Tärkeimmältä näyttää tässä vaiheessa käsitteiden analyysi: mitä on kirjakulttuuri osana lastenkulttuuria ja kulttuuriamme, miten ryhmittelen lasten- ja nuortenkirjallisuutta sisällöllisiltä ominaisuuksiltaan, minkälaisia arvoja sisällöt kantavat? Näyttää siltä, että kirjallisuustieteilijöiden käyttämät ryhmitykset eivät toimi ainakaan semmoisinaan, jos pidetään mielessä kirjallisuuden sisällyttämistä lastenkirjaston kokoelmaan. Kaiken kaikkiaan haastavaa ja vaikeaa - saa nähdä, muodostuuko askelista kuvio.

Leena Teinilä

Saastutus leviää kirjallisuuden ja tiedotusvälineiden kautta

Ajan henki vetää uskovia nuoria käyttäytymään Jumalan sanan vastaisesti. Jo vuosisadan alkuvaiheissa Rovaniemen kirkkoherra saarnasi: »Perkele on täyttänyt koko maailman huorain kirjoilla ja romaaneilla,

joissa jo nuorisolle huoruuden myrkky kauden kuoren alla imetetään... Mutta herraskansa ei vähääkään häpeä istuessaan teatterissa, jossa näyttelijät huoramaisesti vaatettuina kaikkein inhottavimman lihanhimon kuvia esittävät...»

7 LLÄOLEVA TEKSTINPÄTKÄ, JOKA ON OTETTU PÖYHÖNEN - WEISSIN MONUMENTAALITEOKIESTA SSS - SEKSIN SEKA - MELSASTA SELVUYTEEN (SELIBAATTIIN), ASETAA KIRJASTOILLE UUKAVIA HAASTEITA. ENSINNÄKIN, MITEN VOIMME ESTÄÄ IHMISIÄ LAINAAMASTA KIRJOJA? MITEN KUVAILISIMME LIHANHIMON KUVIA? JA LOPUKSI, MITEN VOIMME KURISTAA AJAN HENGEN? EHDOTAMME 2-LUOKKAISEEN LUOKITUKSEEN SIIRTYMISTÄ: HENGELLINEN KIRJALLISUUS JA SAACSTA!

DELYSID R-KIOSKEIHIN...

Ollessaan löytöretkellä arkistojen tomuisissa kätköissä sattui reporterimme törmäämään todelliseen lääketieteelliseen helmeen, joka ilmeisesti on jäänyt tutkijoilta huomaamatta - tai lehtikiertojärjestelmä toimii huonommin kuin uskoimmekaan. Tämä uraauurtava artikkeli, joka on julkaistu tieteellisen Eeva-kausijulkaisun marraskuun numerossa vuonna 1962 käsittelee neuroosien hoitoa lysergiinihapon dietylamidilla. Koska em. julkaisun artikkelit 60-luvun alussa yleensä olivat melko pseudotieteellisiä on ymmärrettävää, että tällainen aarre on pääsyt unohtumaan. Asiajana julkaisee nyt uudelleen osia tästä hämmästyttävästä dokumentista.

Neuroosien hoidossa on ryhdytty käyttämään uutta mielikuvituksellista ainetta, LSD-25, joka parissa minuutissa jakaa persoonallisuutemme kahtia ja saa meidät uudelleen tuntemaan itsemme pikkulapsiksi. Ja jälkeensä muistamme kaiken kokemamme.

Vuonna 1943, huhtikuun 16. päivänä, tapahtui seuraavaa:

Sandoz'n lääketehaan laboratoriossa Sveitsissä työskennellyt tohtori Hoffman sai yhtäkkiä oudon naurukohtauksen. Hän vaelteli kojeittensa ja sprilliekkien keskellä kikatuen kuin koulutytty.

Akkiä häntä alkoi huimata ja hän tuli levottomaksi: hänen oli mahdollonta keskittyä työhönsä. Hänen edessään pöydällä olevat esineet tulivat epäselviksi. Maailma näytti hänestä tavattoman hullunkuriselta. Työtoverit katselivat huolestuneina tri Hoffmannia, joka muutoin oli aina ollut pidättyväinen ja nuhteeton.

Tri Hoffman kertoi heille nielleensä 40 minuuttia aikaisemmin häviävän pienen määrän, ainoastaan noin 250 tuhannesosa grammaa ainetta, jonka parissa hän parhaillaan oli työskennellyt ja jonka hän yhdessä tri Stollin kanssa oli v. 1938 valmistanut. He olivat antaneet sille nimen LSD-25 (lysergiinihapon dietylamidi-2). Sitä on saatavana Suomessakin Delysid-nimisinä tabletteina (Sandoz). Heidän mieleensä ei kuitenkaan ollut aikaisemmin juolahtanut kokeilla sitä ihmisiin.

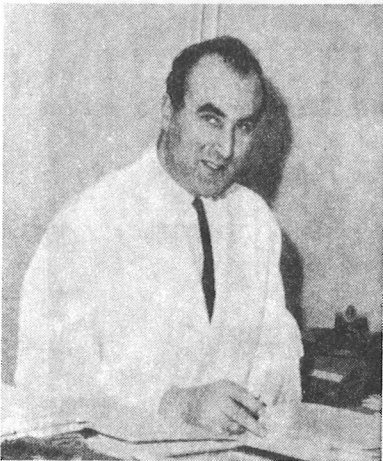
LSD-25 on puolisynteettinen valmiste, jonka perusaineena on pienempi, rukiissa ja muissa heinäkasveissa loisivat kotelosenen talvehtiva torajyvä, joka sai keskiajalla Euroopassa suurta tuhoa aikaan. Niinä vuosina, joina torajyvä oli erityisen laajalle levinnyt, tuhansia ihmisiä kuoli syötyään sen saastuttamaa viljaa. Nykyään samaa pientä sientä käytetään Sandoz'n lääketehaan laboratoriossa useiden tärkeiden lääkkeiden valmistukseen. Yksi niistä on LSD, jota jo käytetään monien maiden mielisairaaloissa.

Tri Hoffmannin koe aineen vaikutuksista häneen itseensä sai näet aavistamattomia seurauksia. Neljä vuotta myöhemmin, v. 1947, kokeili myös hänen työtoverinsa prof. Stoll ainetta itseensä. Puolen tunnin kulluttua hän alkoi kokea harhoja. Havaintojen suhteet vääristyivät. Hänen mielialansa vaihteli keveän hilpeyden ja synkän masennuksen välillä. Värit muuttuivat mielentilan mukaan. Vaalean punainen, keltainen ja vaalean vihreä olivat ominaisia keveälle mielialalle, kun taas heleä sininen ja tumman vihreä vallitsivat masentuneisuuden ajan. Hän näki mitä merkellisimpiä näkyjä. Kaikki kasvat vääristyivät ja talojen julkisivut olivat oudon vääntyneitä suhteessa toisiinsa. Tila ja etäisyydet olivat kokonaan toisenlaiset kuin todellisuudessa.

Professori Harald Schjelderup.

Osastolääkäri Randolf Alnaes.

LSD-huumaus on tavallisesti vaaraton, mutta potilasta ei saa jättää yksin horrostilan kestäessä, koska hän saattaa silloin tulla rauhattomaksi ja levottomaksi.

Eräs lääkäri meni LSD:tä kokeillessaan siinä määrin sekaisin, että hän halusi keskellä talvea välttämättä hypätä veteen. Hänet valtasi voimakas onnentunne, joka sai hänet menemään meren rantaan ja koettamaan uida veden ylitse. Hänet pelastettiin viime hetkessä. — Toinen lääkäri taas ryhtyi toisille mitään ilmoittamatta kokeilemaan LSD:llä ja joutui niin toivottoman masennuksen valtaan, että teki itsemurhan.

Millaisille potilaille LSD-hoito soveltuu?

LSD:tä ei käytetä tavallisissa mielisairaustapauksissa, vaan itsepintaisissa neurooseissa, siis ei-psykoottisissa tapauksissa. LSD:llä on menestyksellisesti hoidettu erittäin vaikeita luonneneurooseja, joita ei moniin vuosiin pystytty lainkaan hoitamaan (Freud arveli että oli turha yrittääkään). Tuskaneurooseja, pakkoneurooseja, luonnevikaisia, sukupuolisesti poikkeavia ja alkoholisteja on parannettu LSD:hoidon avulla, myös kyvyttömyyttä, homoseksuaalisuutta ja vastakkaisen sukupuolen vaatteisiin pukeutumista.

Osastolääkäri Randolf Alnaes: Lierin sairaalassa on torstai LSD-päivä . . .

— Mehän olemme koko ajan etsineet apukeinoja, joiden avulla voitaisiin lyhentää potilaiden hoitoaikaa, sanoi Oslon yliopiston psykologian professori Harald Schjelderup tiedustellessani hänen mielipidettään LSD:stä. On itsestään selvää, että meitä kiinnostaa sellaisten aineiden kokeilu analyttisessä hoidossa. Psykoanalyysihän on tavattoman pitkäaikainen hoitokeino ja tulee kalliiksi. Jos olisin nuorempi, haluaisin kokeilla aineen vaikutusta itseäni.

Norjassa on kaksi lääkäriä käyttänyt LSD:tä potilaitensa hoidossa: Lierin sairaalan osastolääkäri Randolf Alnaes ja Modumin hermoparantolan ylilääkäri Gordon Johnsen. Lierin sairaalassa on jo yli puolen vuoden ajan käytetty LSD:tä hyvin tuloksin.

— Oletteko itse kokeillut LSD:tä, tri Johnsen?

— En. Kuten sanottu yritän saada siitä kokemusta istumalla potilaiden luona niin kauan kuin huumaus kestä.

— Montako hoitokertaa tarvitaan?

— Aluksi arvelimme, että 7—8 kertaa riittäisi, mutta nykyään tiedämme, että vaikea luonneneuroosi vaatii kolmisenkymmentä LSD:n käyttöä. Jos tapaus lähentelee jakomielisyyttä, tarvitaan jopa 70 kertaa. Kun vertaamme LSD:tä aikaisempiin hoitokeinoihin: insuliini- ja sähköshokeihin ja tavalliseen analyttiseen menetelmään, näyttää LSD lupaavan paljon — ei pelkästään lääkehoitona, vaan psykoterapian apukeinona. LSD:n ansiosta voimme nykyään ottaa vastaan potilaita, joiden hoito olisi aikaisemmin kestänyt tavattoman kauan tai joita emme lainkaan olisi voineet ryhtyä hoitamaan. Meille lääkäreille tämä hoitomenetelmä on tavattoman opettavainen, koska sen avulla saamme osoitetuksi elämysten selvän yhteyden toisiinsa. Kaikki tapahtuu kuin unessa, mutta paljon selkeämmin.

Ylilääkäri Johnsen ei lainkaan salaa ihastustaan.

— LSD on kiehtova hoitomenetelmä. Luulen, ettei kukaan joka on aloittanut sen käyttämisen, ole sitä katunut.

Tämän artikkelin perusteella kyseinen lääke tuntuu tosi tehokkaalta. Sen avulla päästään lähelle teollisen yhteiskunnan tavoitetta: potilas marssii sairaalan ovesta sisään, nielaisee pillerin, odottaa niin kauan kuin aine vaikuttaa ja marssii sitten terveenä ja työkykyisenä takaisin liukuhihnan ääreen ahkeroidakseen jälleen kunnes on taas valmis "hoitoon". Tietävästi jotkut edistykselliset ihmiset ovat itse hoitaneet vieraantuneisuuttaan ja neuroosejaan LSD:llä. Toistaiseksi lainsäätäjät, SUOPO ja muut perimmäisten arvojen kannattajat ovat suhtautuneet nyrpeästi tähän omatoimisuuteen huolimatta ylilääkäri Johnsenin vakuutteluista. Voisiko lääkäri olla väärässä? Onko mahdollista, että valtio joskus monopolisoi itselleen tämänkin lääkkeen valmistus- ja myyntioikeudet?

Lucy Diamonds

Ajantappolista

37

ELOKUVAT

SOLARIS (la klo 14.00, Häme)

28.3. Tarkovski: Solaris, 4.4. Troell: Tässä on elämäsi, 11.4. Bresson: Paholainen luultavasti,

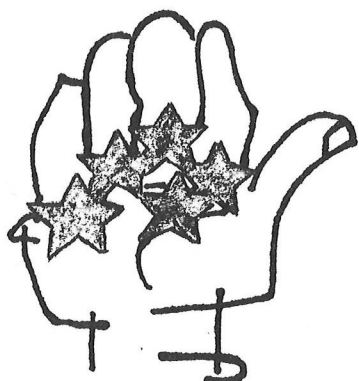
MONROE (ti klo 17.30 ja 20.00, Tekn. oppil.)

24.3. Goretta: Pitsinnyplääjä, 31.3. Mihalkov: Keskenäinen sävelmä mekaaniselle pianolle, 7.4. Kurosawa: Köyhän pikajuna, 14.4. Pasolini: Matteuksen evankeliumi, 21.4. Penn: Pieni suuri mies

WALHALLA (ma klo 19.00, Tekn. oppil.)

Bergman: 23.3. Persona - naisen naamio, 30.3. Taikahuilu

белый
пароход

TEATTERI

TAMPEREEN TYÖVÄEN TEATTERI

la 28.3. klo 19.15 Viulunsoittaja katolla
su 29.3. klo 15.00 Vanhanaikainen komedia
ma 30.3. ja ti 31.3. klo 19.15 Lammasturkki

KELLARITEATTERI

to 26.3. ja la 28.3. klo 19.30 Viisi naista kappelissa, su 29.3. ma 30.3. ja ti 31.3. klo 19.30 Tiikerileikki

KUVATAIDE

Tampereen nykytaiteen museossa (Palomäentie 23) saksalaista naivismia 29.3. saakka päivittäin klo 11-19

Sara Hildénin taidemuseossa David Hockneyn etsauksia

Tampereen taidemuseossa Taidegraafikot 50 ja Turun taiteilijaseuran näyttely

KONSERTIT

La 4.4. klo 15.30 kuullaan yliopiston juhlasalissa perinteistä ja varmasti tunnustettua konserttimusiikkia: päivän nimiä ovat Beethoven, Mozart ja Sibelius.

Ke 25.3. tulee YO-talolle Piirpauke

Pe 27.3. Cimarons

- OVL:n mielenosoitus 24.3. klo 14.30 yliopistolta
- 25.3. klo 18.00 keskustelutilaisuus AY-toiminnasta, sem. huone 609
- 2.4. Domus-klubilla UDK:n yleiskokous klo 17.00 ja iltamat klo 19.00
- Lasten- ja nuortenkirjoja Saksan liittotasavallasta kaupunginkirjaston lasten ja nuorten osastolla

